

ORAK ÇEKİÇ

Sayı 80 Aralık 1991 Fiyatı 2000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

CELLATIN YANINDA PAPAZ ENGELİ; DÜZ BİR YOLDA DEĞİLİZ

ARŞİV

Kurulan DYP-SHP Hükümeti, 12 Eylül faşizminin baskısından bunalmış, tepki duyan kitlelerin destek ve

beklentilerini ayakta tutmaya çalışıyor. "Sorunlara hakim", "güven verici", "çözücü" bir görüntü çiziyor; bunları kanıtlayıcı "gösteriler" yapıyor. Hükümeti oluşturan partiler seçim propagandaları sırasında emekçi halkın karşısına pekçok vaadle çıktılar. Şimdi ise, vaadlerini geniş zamana yayıcı bir üslupla konuşuyorlar. Burjuva politikasının bilinen karakterine uygun davranılıyor; muhalefetteyken kitle desteğini almak için

bulunulan bol vaadler, hükümet olunca zamana yayılarak, olayların akışı içinde unutturulmaya çalışılıyor. Hükümetin ekonomik programı, egemen sınıfların çeşitli kesimlerinin çıkarlarını gözetmekle birlikte, temel yönelimleri itibariyle TÜSIAD programıdır. Kitlelerin oy desteğine dayanmak nedeniyle onların yoğunlaşan beklentilerine bir parça bal çalıcı vaadlerde bu programa serpiştirilmiştir.

(Devamı Sf.3'te)

TEMPOYU YÜKSELTMELİYİZ

II. Konferansımızın örgütümüzde bir canlılık yarattığını şimdiden rahatlıkla söyleyebiliriz. Yoldaşlarımızın örgütümüzün geldiği aşamayı kavrama ve sınıf mücadelesinin bugünkü özellikleriyle birlikte önüne koyduğu hedeflerle birleşen bir bütünleşme içerisine girdikleri görülmektedir. Yeni yoldaşlarımızda örgütümüzün daha gerçekçi bir kavranışı ve içselleştirme yönünde bir sıçrama olmuştur. Örgütün önüne konulan görev ve hedeflerin daha derinlemesine kavranılmasına doğru gidildiği, komitelerimizin ve her bir yoldaşın bunu kendi somutundan ele almak gibi doğru bir yaklaşım içerisine girdiği de bir gerçektir. Tüm bunlar, Konferansta sınıf mücadelesinin ve örgütsel gerçekliğimizin canlı dinamizminin yakalandığını, Konferansın örgütümüzde adına layık bir değerle karşılandığını göstermektedir. Gösterişli toplantılar düzenlemekle ve "resmi belgeler" yayınlamakla ünlü oportünist örgütlere özgü pekçok toplantının hiçbir iz bırakmadan silinip gittiğinin örnekleri az değildir. TIKB Konferans Belgeleri son dönemde kongre ya da konferans gerçekleştirmiş çeşitli örgütlerin (Devamı Sf. 2'de)

Bu Sayıda:

- Önderlik Yöntemleri Üzerine
- TIKB ve Volan Kayıtları
- Hiçbir Bahanın Arkasına Saklanmadan
- Örgüt Güvenliği ve Faaliyetinin Sürekliliği
- Örgüt Yagamı ve Komünist Kişiliğin Geliştirilmesi
- Kendimizi Komünist Bir Kalıba Dökme Bizim Elimizde

ORAK ÇEKİÇ

Sayı 80 Aralık 1991 Fiyatı 2000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

CELLATIN YANINDA PAPAZ ENGELİ; DÜZ BİR YOLDA DEĞİLİZ

ARŞİV

Kurulan DYP-SHP Hükümeti, 12 Eylül faşizminin baskısından bunalmış, tepki duyan kitlelerin destek ve

TEMPOYU YÜKSELTMELİYİZ

II. Konferansımızın örgütümüzde bir canlılık yarattığını şimdiden rahatlıkla söyleyebiliriz. Yoldaşlarımızın örgütümüzün geldiği aşamayı kavrama ve sınıf mücadelesinin bugünkü özellikleriyle birlikte önüne koyduğu hedeflerle birleşen bir bütünleşme içerisine girdikleri görülmektedir. Yeni yoldaşlarımızda örgütümüzün daha gerçekçi bir kavranışı ve işelleştirme yönünde bir sıçrama olmuştur. Örgütün önüne konulan görev ve hedeflerin daha derinlemesine kavranılmasına doğru gidildiği, komitelerimizin ve her bir yoldaşın bunu kendi somutundan ele almak gibi doğru bir yaklaşım içerisine girdiği de bir gerçektir. Tüm bunlar, Konferansta sınıf mücadelesinin ve örgütsel gerçekliğimizin canlı dinamizminin yakalandığını, Konferansın örgütümüzde adına layık bir değerle karşılandığını göstermektedir. Gösterişli toplantılar düzenlemekle ve "resmi belgeler" yayınlamakla ünlü oportünist örgütlere özgü pekçok toplantının hiçbir iz bırakmadan silinip gittiğinin örnekleri az değildir. TİKB Konferans Belgeleri son dönemde kongre ya da konferans gerçekleştirmiş çeşitli örgütlerin (Devamı Sf. 2'de)

beklentilerini ayakta tutmaya çalışıyor. "Sorunlara hakim", "güven verici", "çözücü" bir görüntü çiziyor; bunları kanıtlayıcı "gösteriler" yapıyor. Hükümeti oluşturan partiler seçim propagandaları sırasında emekçi halkın karşısına pekçok vaadle çıktılar. Şimdi ise, vaadlerini geniş zamana yayıcı bir üslupla konuşuyorlar. Burjuva politikasının bilinen karakterine uygun davranılıyor; muhalefetteyken kitle desteğini almak için

bulunulan bol vaadler, hükümet olunca zamana yayılarak, olayların akışı içinde unutturulmaya çalışılıyor. Hükümetin ekonomik programı, egemen sınıfların çeşitli kesimlerinin çıkarlarını gözetmekle birlikte, temel yönelimleri itibariyle TÜSIAD programıdır. Kitlelerin oy desteğine dayanmak nedeniyle onların yoğunlaşan beklentilerine bir parça bal çalıcı vaadlerde bu programa serpiştirilmiştir.

(Devamı Sf.3'te)

Bu Sayıda:

- Önderlik Yöntemleri Üzerine
- TİKB ve Volan Kayıpları
- Hiçbir Bahanenin Arkasına Sektirmeden
- Örgüt Güvenliği ve Faaliyetinin Sürekliliği
- Örgüt Yaşamı ve Komünist Kişiliğin Geliştirilmesi
- Kendimizi Komünist Bir Kalıba Dökme Bizim Elimizde

Tempoyu Yükseltmeliyiz

(Baştarafı 1.Sayfada)

metinleriyle karşılaştığımızda sahip olduğu ayırdedici güç görülür. Konferans Belgelerini, pekçok örneğini gördüğümüz talihsizliğe uğramaktan, ölü bir metin olmaktan çıkaran, onun geçmişi geleceğe dönük bir perspektifle ele alması ve ulaşmak istediği noktaya göre bu gününü tanımlayıp belirlemesidir.

Komiteler ve yoldaşlarımız, Konferans Belgelerindeki kendilerine yönelik somut mesajları almışlardır. "Kendimizi bulduk", "herbirimizin kendisi için çıkaracağı birçok şey var", farklı bölge ve komitelerdeki yoldaşlarımızın ortak ifadeleridir. Amacın ne yergi ne suçlama olmadığı, altına girdiğimiz ağır yükü omuzlayabilmek için örgüt ve kadrolarının daha bir üst düzeye sıratılması olduğu açıktır. Yoldaşlarımızca bunun doğru algılandığı yapılan değerlendirmelerden, ortaya çıkan çöşkudan ve değişim yönünde atılmaya başlanan ilk adımlardan anlaşılmaktadır.

Bu gelişmeler, örgütün bütünü ve her bir parçasında sağlanacak gelişmenin genelde yaratacağı ilerleme, hedefe doğru yüründüğünün ve yürüneceğinin göstergeleridir. Bunları belirledikten sonra, eksik kalan nedir? Önümüze koyduğumuz görevlerin kapsam ve boyutu, altına girdiğimiz yükün ağırlığı gözönüne alındığında istediğimiz ve gereken düzeyde bir yürüyüş içerisinde olduğumuzu, tempoyu yakaladığımızı hatta yüksek bir sıçrayış için gereken birikini yaratma yönünde yoğun bir çabanın varlığını söyleyebilir miyiz, sorularını sormak gerekir.

Komitelerimizde, örgütsel faaliyetin çeşitli yönleri, komite çalışmaları ve kişisel eksiklikler, hataların kavranılması daha kolay olmaktadır. Fakat bunları altedici yöntem ve araçlar geliştirme, zorlayıcılık yönünde güçlü bir çaba olmadığı gibi, bütünden bir kavrayış eksikliği de vardır. Belirttiklerimizin dönemle, siyasal ve örgütsel görevlerle ilişkisi içerisindeki kavranışı geridir. Raporun iki bölümü arasındaki bütünsellik yeterince anlaşılmamıştır. Ayrıca ve bunun da bir sonucu olarak, örgütün bütünüün önüne konulan tartışma perspektüflü görevler genel ve soyut, belirsiz bir geleceğin sorunları gibi algılanmaktadır. Kavrayıştaki bu darlık, tek tek komite ve yoldaşlarımızın atılım için daha güçlü bir birikimin ve dinamizmin yaratılması ve gelişmemizdeki aciliyetin gerekliliğini kavramakta ve buna uygun davranmakta ağır olanmalarının, daha yavaş bir gelişim temposu içerisinde olmalarının da nedenidir. Bu yönden çöşkuya denk düşen bir atılıma ulaşılabilmiş değildir.

Bu çelişki giderilmelidir.

Gelişme, öncelikle süreci devrimci dönüşümlere uğratacak bir örgütsel düzeye ulaşmakla ve sınıf mücadelesinin bugünkü akışına denk düşen bir tempunun yakalanmasıyla olanaklıdır. Hiç de kolay olmayan örgütsel hedeflerimiz doğrultusunda önümüze çıkan sorunları çözerek ilerlemektir. Leninist bir örgüt yapısı içerisinde belirlenmiş bir hedefe doğru yürütülen çalışmanın komite ve yoldaşlarımızda doğal bir gelişme sağlayacağı açıktır. Fakat, komite ve yoldaşlarımızın salt bununla sınırlanması,

gelişmenin yegane unsuru olarak bunun alınması bir daralmaya yol açacağı gibi, ivmeyi de düşürecektir. Buna ne zamanımız ne tahammülümüz vardır. Çünkü bu birçok şeyir dışında kalmak, olunması gereken zamanda olunması gereken yerde, olunması gereken biçimde olmamak; olamamak demektir. İşte en başta bu nedenle biz kadrosal gelişmemizin örgüt çalışmasının olağan akışı içerisindeki bir gelişme ile sınırlı kalmasını yeterli göremeyiz. Bunun için komite ve yoldaşlarımız kendi somutlarından görevleri daha derinlemesine kavramaya, görevlerle durumları arasındaki ilişkiyi daha doğru ve tam olarak kurmaya çalışan bir yaklaşım içerisinde girmelidirler. Gelişmenin dinamiğini buradan yakalamalıyız. Bu açıdan, komitelerin çalışmalarını daha üst bir düzeye çıkarmak, komitelerin düzenli toplanmasını sağlamak ve komite çalışmalarında bir devamlılık, komite üyelerinin farklı birikim ve yeteneklerinin komite çalışmasını yetkinleştirmenin aracı kılmak, komitelerde kolektif, yaratıcı ve üretken çalışmanın geliştirilmesi, çalışma alanının bütününe bakabilen bir önderlik anlayışı, teorik gelişmeye özel bir önem ve ağırlık vermek ve komitelerin örgütsel-pratik sorunları dar pratikçi bir yaklaşımla ele almaktan kurtulmaları; raporun özününemin, komitenin salt çalışmasını değerlendirme ve üst organ: bilgilendiriminin aracı olarak değil, çalışmasını belli bir plana göre yapma, perspektif geliştirme ve özdenetimin bir aracı olarak; ayrıca faaliyetlerin merkezileştirilmesi ve deney aktarımı, MK ve diğer yönetici komitelerimizin yönlendiriciliğine düzey kazandırabilmek ve içinden geçtiğimiz özel evrenin sorunlarına hakim olabilmek için kavranması gereklidir. Son dönemde kadrosal bir genişlemeye ulaşılmasıyla komiteler kurmada ve komite-li çalışmada bir ilerleme sağladık. Komitelerimiz bugün sorumluluk aldıkları görevleri her yönden kolaylıkla dolduracak düzeyde değildirler. Ayrıca komitelerin bileşiminde yoldaşlar arasında teorik birikim, çizgiyi kavrama, deneyim, farklı koşullarda -alan, dönem- yetişmiş olmanın yol açtığı farklılıklar vardır. Güçlü bir komite çalışması gelişmemizin olmamasıyla birleştiğinde, tüm bunlar sorun yaratıcı olabilmektedir. Bu açıdan bireysel tarzların dayatılması değil, örgüt olma ve hücrenin örgütün temeli olduğu bilinciyle hareket edilmesi, çalışma alanına ilişkin karar merkezinin organ olduğu ve tüm davranışların ortatabi olması gereği üzerinde önemle durulmalıdır. Mücadele içerisinde olan, önüne yeni hedefler koymuş ve atılım içerisindeki bir örgütte ancak eleştiri ve özleştürünün motor rolü oynayabileceğini, eleştiriye içeriğin doğru bir biçimde sunulmasının, yoldaşça etkileme ve inananın, derin bir kavrayıcı yaklaşımın önemli olduğu gibi, eleştiriye karşı sekteer, misillemeçi tavırları hiçbir yarar sağlayamayacağı ve ne olursa olsun örgütsel kurallara göre hareket etmenin her şeyin üzerinde tutulması gerektiği bilinmelidir. Kolektif, üretken, yaratıcı, çalışmanın bütün alanlarında dinamik bir gelişme içerisinde olan, kaynaşmış, geniş ufuklu, komünist bilinçli ve "örgüt adamı" olma özellikleri gelişmiş komite ve kadrolar yaratmak amacımızdır. Bu yönde atılan her ileri adımın zayıf, eksik kaldığımız bir alanda sağlanmış bir gelişme olacağı ve örgüt bütününe taşınacağı bilinciyle hareket edilmelidir. ■

Cellatın Yanında Papaz Engeli; Düz Bir Yolda Değiliz!

(Baştarafı 1. sayfada)

Bu açıdan hız kesici bir yön taşımakla birlikte TÜSIAD'ın "stratejik yönelimler" programına endekslenmiştir.

Program, emperyalizme kölece bağımlılık ilişkilerinin sürdürülmesi yönünden bir değişiklik içermemektedir. Çeşitli emperyalistlerle ilişkilerde ibrede bir oynama söz konusu olabilirse de hegemonya ilişkilerinde ABD belirleyici emperyalist güç konumunu sürdürecektir.

Kolasyon hükümetinin programının iç politikaya ilişkin yönünü ise, iki başlık altında toplayabiliriz. 12 Eylül askeri faşizmi ile işlevsizleştirilmiş, had düzeyde sınırlanmış parlamento ve burjuva partilerinin etkinliğinin artırılması. Karşı yönde -yapılıp yapılamayacağını önümüzde göreceğimiz genelkurmayın savunma bakanına bağlanması, MIT müsteşarının sivilleştirilmesi gibi- bazı sınırlamalara gitmek. Gününe göre bayrak sallamakta usta Demirel'in kendisine "büyük demokrat" sıfatını takıp, hindi gibi kabarak yaptığı konuşmaların baş konusunu bu oluşturuyor. Askeri faşizmin daralttığı rejimin temellerinin genişletilmesi, kitlelerin yama konumuna indirgenmiş parlamento ve düzen partileri ve düzen konusunda artmaya başlayan beklentisizliğini, tersine çevirmek. Son günlerin bütün "show"ları buna yöneliktir. Bu ikinci bir kuşu da vurduracaktır. Uluslararası planda değişen havaya uygun manevra zemini yaratmak - "Paris Şartı", "ILO Kuralları"na uygunluk vs.

İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin, Kürt ulusal hareketinin daha iyi yaşam koşulları, özgürlük ve demokrasi istemleriyle sürdüregeldikleri ve gün günden beslenen mücadeleleri egemen sınıfları 12 Eylül ANAP versiyonu ile sürdürmekten vazgeçmek zorunda bıraktı. Bunda ısrar, rejimin açmazlarını büyütüp, devrimci tehdidin düzenin temellerine daha güçlü yönelmesine yol açacaktı. DYP-SHP hükümeti bu zemin üzerine kurulmuştur; yapabildiklerince kitlelerle cepheden çatışmak yerine beklentilerini ayakta tutan, bir parmak bal çalan bir politika izlenmektedir. Bunun için reform vaatleri vitrine çıkarılmıştır, "sopa" ise şimdilik geride tutulmaktadır. Bu hükümet politikasıdır. Devlet politikası ise "sopa"ya dayalı hükmünü yürütmektedir.

Hükümetin estirdiği bu sözde "demokrasi rüzgarı" 12 Eylül tasfiyeciliği ile beslenen, revizyonist sistemin çökmesiyle tam bir inançsızlık, ilkesizlik çukuruna gi-

ren, bir kısmı bayağı bir reformculuğa evrilen revizyonist ve oportünistlerin bu yöndeki evrimlerine hız kazandıracaktır. Onlar, seçim döneminde SP'nin kullanabildiği olanaklara iç geçirerek bakmakta, bu partinin reformist, geçmişiyile majestelerinin güvenini kazanmış yapısını, legalizmi körüklemesini, kısacası bir truva atı işlevi oynamasını gözardı ederek yaklaşmakta, devrimci yurtseverlerin etkisinin artmasından dolayı HEP gibi bir partinin dahi seçimlere sokulmamasından sonuç çıkarmak varken gözlerini SP'ye dikmektedirler. Gelişmeler, önümüzdeki dönemde sol içerisinde reformcu rüzgarların daha kuvvetle eseceğini, legalizme kayılacağını, antiterör yasasının hedefi olmayan "sol" konumuna çıkma çabasının artacağını göstermektedir.

DYP-SHP Hükümetinin reform vaatlerinin pekçoğunun demagojik karakterde olması bir yana yüzeyseldir; kitlelerin beklentilerini belli bir dönem için karşılayacak köklülükte olmanın dahi çok uzağındadır. Egemen sınıflar, ekonomik programlarını radikal bir tarzda uygulayabilmek için kitlelerin baskı altına alınması, faşist devlet terörünü daha geliştirmekle reformcu politikalar uygulama arasında, her birinin dozajı, bileşimi arasında bir iç karmaşa yaşamaktadırlar. Bugün, rahat politika yapma imkanını kaybetmişlerdir. Hükümetin program ve politikaları da bunu yansıtmaktadır.

Türkiye'deki sorunlar, devrimci çözümler gerektirmektedir. Bu sadece gelişmelerin temeldeki uzlaşmaz karşıtlığıyla değil, güncel biçimleniş nedeniyle de böyledir. Sorunların çap ve derinliği, onların yüzeysel bazı reformlarla giderilemeyeceğini gösteriyor. Devrimci siyasal taktik, kitlelerin reform beklentisi içerisinde sokularak ve yüzeysel reformlarla aldatılmasına karşı, DYP-SHP koalisyonunun çözüm getirmekten uzak yapısının teşhirine yönelmeli, sorunların devrimci çözümler gerektirdiğinin kitlelere benimsetilmesi üzerinde toplanmalıdır. Ülkemizde radikal devrimci örgütlerin, siyasi propaganda ve taktik alanında sağa savrulmaları az rastlanır değildir. PKK'nın seçim taktiği ve izleyen politikaları böylesi bir yanıltıcılığa sahiptir. Keza talepleri sıralayarak, "demokrasi ve insan haklarını uygulayacağını söyleyen SHP-DYP iktidarı, halkın taleplerini yerine getirmelidir" (Mücadele Dergisi) biçiminde başlık atmakta. Bu propaganda dili olarak

dahi doğru değildir; kitleleri eğitmenin bir yöntemi olarak görülemez.

Siyasal ve örgütsel planda reformculuk, revizyonist reformculuk ve legalizmle sınırları kalınca çeken ve bunlarla sürekli mücadele içerisinde olan bir çizgi geliştirilmelidir. Birincisi, Türkiye'de siyasal rejimin karakteri hala faşizmdir. Faşizm bir hükümet biçimi değil, devlet biçimidir. 12 Eylül anayasası, pekçok faşist yasa, pekçok faşist kurum -başta MGK- savaş düzeninde örgütlenmiş olarak ayaktadır. İkincisi, DYP-SHP Hükümeti vitrine reform vaatlerini çıkarmakla birlikte bu alanda kitleleri oyalayıcı yüzeysel bazı uygulamaların ötesine geçmeleri söz konusu değildir; bu politikalarla devlet terörünü birleştirerek solun bir kesimini iyice reformcılaştırıp düzene eklemeyi, bunları iç cepheden bir saldırı gücü olarak kullanmayı, komünist ve devrimcileri, Kürt devrimci yurtseverlerini, aldatici reformlarla yetinmeyen kitleleri terör yoluyla ezmeyi amaçlayan yetkinleştirilmiş bir saldırı politikası hazırlamaktadır. İstanbul'daki polis sayısını artırmak, Kürdistan'da savaş profesyonel birliklerle yürütmek vb. Üçüncüsü, egemen sınıflar, yürürlükteki faşist yasaların, reformcu taktiklerin yeterli olmadığı yerde daha geniş ölçüde yasadışılığa başvuracaklar, faşist devlet güçlerinin, sivil faşistlerin "gayri resmi" kullanımı artacaktır. Dördüncüsü, süreç, devrim, karşıdevrim arasında daha ileri çatışmalara doğru evrilmeye adaydır.

Tün bunlar, reformculuğa doğru evrilmenin ve legalizme kölece bağlanmanın teslimiyet anlamı taşıdığını, düzen içi bir kuvvet konumuna doğru evrildiğini gösterir. Sadece bunlarla kesin bir ayırım çizgisi çekmek değildir; faşist saldırının yeni biçimlerine karşı koyacak devrimci savaşım yöntemlerinin geliştirilmesine, daha uzlaşmaz ve sert biçimlere bürünmeye aday devrimci kitle eylemlerine önderlik edilmesine, saldırı biçimlerinin geliştirilmesine, gerilla eyleminde yetkinleşmeye de önem verilmesi gereklidir.

...

Bugünkü durumda legal olanakları görece daha geniş ölçüde kullanmak mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, Kürt ulusal hareketinin son yıllardaki ileri atılımları faşist yasaların bir kısmını fiilen işlemez hale getirmiş, bir kısmının etkinliğini azaltmıştır. Bunlar kitlelerin daha ileri atılımıyla genişleme özelliğindedir. Fakat her aşamada, faşist diktatörlüğün yeni engellemeleri, yeni karşı yasaları, fiili gaspları ile karşı karşıyadır.

Legal mevziler üzerine, son derece zorlu, inişli çıkışlı bir mücadele sürmektedir. Devrim cephesi lehine sağlam ve istikrar kazanmış bir denge yaratılabilmeye değildir. Yakın gelecek içinde böyle bir bekleniş içerisinde girmekte doğru değildir. Sadece, legal mevzilerin kullanılmasında nispi bir gelişimi sağlanacağı söylenebilir. Çizilen bu çerçeve iy görülmelidir. Legalitenin kullanımı dönemlere -gü dengelerine- göre değişkenlik gösterir. Legalitenin bugünkü kullanımında, kazanılan olanakları son noktaya kadar değerlendiren dinamik bir tarz tutturulurken, bu gelişimin esiri olmayan, açılımdaki bir esnekliği sürecin dalgalı karakterine uygun yüksek bir manevra kabiliyeti ile diğer yönde de kullanma yeteneğine sahip ve ona tabi olması gereken sağlam bir yeraltı temelini sürekli güçlendirecek uygulama başarısı gösterilmelidir.

Örgüt olarak yeraltı örgütlenmesi ve çalışması deneyimleriyle doluyuz. Örgütümüzün içine doğduğu siyasal koşullar, -devrim cephesinde egemen anlayışlar o yıllarda yeraltı vurgusunu öne çıkarmamayı gerektiriyordu. Henüz yeni doğan bir örgüt olarak da fazlaca bir açılım noktamız yoktu. Ardısıra da 12 Eylül faşizmi yılları legal alanda çalışmanın olanaklarını daraltmıştı. Bugün hem bu olanakları daha geniş ölçüde kullanabilmenin koşulları vardır, hem de örgütümüzce bu yönde belirlenmiş hedefler. Şimdi bu alanı yetkin bir şekilde kullanmayı başarmalıyız. Bir bakıma bu zordur; illegal ve legal arasındaki ilişkinin yeteneklice kurulmasını gerektirmektedir. Örgütçü ustalığımızı bu noktadan geliştirmeliyiz. Legal alanın ustaca kullanılması ve bunun sıkı sıkıya yeraltına bağlı olarak yürütülmesi bugün oldukça güçtür. Sıkça rastlanılan iki alandaki çalışmanın birbirinden ayrılmasıdır. Bu Leninist olana -illegal çekirdeklerin legal alanın içerisinde gizlenmesi ve onu yönetmesi anlayışına- terstir.

Legal alanda bizim mücadele tarzımız ne olmalıdır? Öz bir ifadeyle belirtmek gerekirse legal alanda mücadele, burjuvazinin yasallık zemini ile kendimizi sınırlamak değildir. Bugün kağıt üzerinde varolan, kitlelerin mücadelesi ile kazanılmış ama uygulanmayan yasal hakları bulup çıkarmakta ve uygulamakta ısrarlı olmalıyız. Fakat bizim için legal alandaki mücadele varolan yasal hakların en geniş ölçüde kullanılması ile sınırlı değildir. Devrim fikir ve eylemi, yasadışılığı legaliteye dayatmak ve onu fiilen bu alanda meşrulaştırmaktır. Bu en başta, yasadışılığı ve devrimci zoru geliştirmeyi gerektirir. ■

ÖNDERLİK YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

Önderlik yöntemlerimizin geliştirilmesi kadrolarımızın, özellikle önder komitelerimizin önderindeki ciddi bir sorun niteliğindedir. Örgütümüz ülke düzeyinde örgütlenme, sınıf mücadelesine uygulama yeteneği kazandırılmış taktiklerle önderlik etme, bunun için gerekli olan güçlerin yaratılması -daha geniş bir kadrosal temel ve kitleselleşme- görevlerini koydu. Yiğın hareketinin gelişmesi daha ileri bir önderlik düzeyini gerektirmektedir. Örgütlenme ve çalışma tarzımızı gözden geçirmeli, daha üst bir düzeye çıkarmalıyız.

İlk üzerinde duracağımız kitle ajitasyonu, eyleminin örgütlenmesi, bu hareketin içerisinde öncü, ileri unsurların TİKB saflarına kazanılmasıdır. Örgütlenme politikamızın esasını kişileri örgütlemek oluşturuyor; alan ve ilişkilerden soyutlanmış, teke indirgenmiş kişilerin örgütlenmesi. Bu, çalışma tarzımızla ilişkilidir. Denilecektir ki, örgütlenmenin gelip dayanacağı yer kişileri örgütlemektir. Doğrudur ve sözünü ettiğimiz bu değildir. Bunun nasıl bir faaliyet ve ilişki bütünü içerisinde gerçekleştirileceğidir. Gelişen yiğın hareketi ve varolan çelişkiler üzerinde geniş bir kitle ajitasyonunun ve eylemin örgütlenmesi, öncünün bu süreçte kazanılması komünist çalışmanın olması gereken temel biçimidir. Bu açıdan baktığımızda propaganda ajitasyonumuzun genel bir düzeyde kaldığı, kitle eyleminin gelişme potansiyelinin bulunduğu alanlarda bulunma, çalışma yürütülen alanların özelliklerini kavrama ve alana yönelik bir önderlik geliştirme yöntemlerinden geri olduğumuz görülür. Örgütlenme cephesindeyse bunlarla birleşen kategorik örgütsel yapı ve ilişkilerin geliştirilememesi, ilişkilerde darlık olmaktadır. Güçlerimizin görece geliştiği, taktikimizi eyleme ortaya koyacağımız alanlar, olanaklar doğmaktadır. Örgütsel çalışmayı darlıktan kurtarmalıyız. Her bir alanda hedef belirlemek, belirlenen hedefi ele geçirmek için taktik ve araç belirlemede bulunmak, alandaki güç ve ilişkileri bu yönde kanalizasyon etmek gereklidir.

Belli bir alanda çalışma yürütülüyorsa o alandaki kitlenin bütününe seslenmeliyiz. Ne dar bir çevreye yönelik propagandayla yetini-

lebilir, ne de genel bir ajitasyon yürütülmesiyle. O alanda kitleyi harekete geçirebilecek dinamiklerin bulunup çıkarılmasını, hedef belirlemeyi, somut bir ajitasyon yürütmeyi, ve bu hedef doğrultusunda harekete geçirilebilecek tüm güçleri, katkıda bulunabilecek en geri öğeleri dahi ihmal etmeden, eylemi örgütlenme çalışmalarının içerisine çekmeyi ve kitle eylemini bu şekilde örgütlemeyi gerektirir.

Genel bir programa, strateji ve taktiklere sahip olmak yeterli değildir. Çalışma yürütülen alanların özelliklerini de derinlemesine kavramak gerekir. Bir seçim yaşandı; komitelerimiz bölgeleri itibariyle seçim sonuçlarını değerlendirmek, emekçi kitlelerin egemen sınıf partilerine niçin oy verdiklerini somuttan araştırmak, propaganda ajitasyonumuzun içeriğinde nelerin vurgulanması gerektiğini belirlemek için bir çalışma yürüttüler mi? Somut, hedefe yöneltilmiş, canlı bir ajitasyonu geliştirmek için bu zorunludur. Belli bir alana dönük politikalar geliştirmek için alanların özgül yapısının sürekli bir incelemeye tabi tutulması, örgütsel çalışmanın bunun üzerinde yükseltilmesi gereklidir.

Örgütsel çalışmanın bütününde ve her bir parçasında önüne hedef koymayan bir çalışma kendiliğindedir. Program ve stratejimize, merkezi taktiklerimize ve yerel çalışmanın düzeyine uygun hedef belirlemesi yapılmalı, çalışma bu doğrultuda geliştirilmeli, denetimin esası bu olmalıdır. Sonal hedefe tek bir vuruşta ulaşılamaz, stratejik başarı bir dizi taktik başarıyı gerektirir. Bu bilinir, fakat uygulama alanına ne ölçüde aktarabiliyoruz? Hedef koyma ve taktik belirlemedeki zayıflık, örgütsel çalışmada dar-sektör yorumları, somut politikalar geliştirmeme olarak da kendisini göstermektedir. Zayıf kalınan bir diğer nokta, güçleri iş temelinde örgütlemek, ilişkileri bulunduğu alan ve ilişkiler bütünü içerisinde değerlendirmek ve geliştirmektir. İşin örgütleyici ve geliştirici karakteri kavranmış değildir. Belirlenmiş bir hedefin kazanılması için güçlerin yöneltmesi, ilişkilerin ileri doğru hareketini sağlayacağı gibi yeni ilişkiler de kazandırır.

Örgütçülerimiz, buldukları alandaki çalışmalarımızın geldiği düzeye uygun örgütsel politikalar geliştirmekte, alana dönük önderlik geliştirmekte zayıf kalmaktadırlar. Örgütsel çalışmada izlenecek taktikler üzerine düşünülmemektedir. Güçlerimizin durumu - karşımızdakiler dahil- diğer güçlerin durumu da- nedir, ve bu güçlerle nasıl bir örgütlenme politikası izleyeceğiz? Bu alanlara dönük kalıcı ve geçici ne gibi örgütlenmeler oluşturulabilir, ya da varolan örgütlenmeler nasıl değerlendirilmelidir, bunlara ilişkin programatik yaklaşımımız ne olmalıdır; ne olmalıdır ki TİKB önderliğini bu alanda geliştirebileyim? Bu soruların cevabını içeren bir örgütsel çalışma geliştirilmelidir. Bugün bazı alan ve işkollarında ilişkilerimizin geldiği düzey bize yeni açılım ve sıçrama olanakları sunarken örgütsel çalışmanın bu düzeye çıkarılamaması bir duralamaya yol açmıştır. Niceliksel olarak kısmi gelişmeler sağlanıyor olsa dahi, örgütsel çalışmanın süregelen biçimiyle bu ağır bir gelişmedir; belirttiğimiz yaklaşımlara uygun bir dönüşüm mutlaka sağlanmalıdır. Yine bir örnek üzerinde duralım. Sendikalaşma çalışmalarının olduğu bir işkolunda program ve toplu sözleşme taslak görüşmeleri için toplantı düzenleniyor. Bu toplantılara üç ayrı bölgeden temsilciler düzeyinde katılıyoruz. Üç bölgeden gelen yoldaşlarımızın da hiçbir hazırlığı yok. Bu çalışma üç bölgede de il komitelerimiz tarafından yönlendiriliyor. Bu yürütülen çalışmanın niteliğini, bir önderlik geliştirilmediğini gösteriyor. Dönüp irdedeğimizde çalışmadan sorumlu yoldaşların alanın bilgisiyle donanmaktan dahi bugüne kadar uzak kalmış olduklarını görüyoruz. Örgütsel çalışmanın tek yanlı ve dar, sadece bir iki ilişkiyle yürütülmeye çalışılan, alanın, özgül sorunları temelinde örgütlenmesine uzak, büyük ölçüde TİKB faaliyetine doğru daraltılmış olarak sürdürüldüğünü gösteren iyi bir örnektir bu. Parti, yan ve alt örgütler ağı, hareketin yükseliş ve alçalış dönemlerindeki örgüt biçimleri, tüm bu örgütlerle parti arasındaki siyasal ve örgütsel ilişkinin biçimleri ve bu örgütlerin işlevleri üzerine başta yönetici komitelerimiz düşünmeli ve bunu kendileri için bir eğitim konusu haline getirmelidirler.

Üst komitelerde bulunan yoldaşlar, çalışma alanının bütününe bakmak, bir diğer deyişle ko-

mitenin sorumluluk alanındaki görevlerin bütününe yönelmek yerine komite içinde kendilerine düşen görevle sınırlanmak tavrı içerisinde dirler. Bu, nitelik ve kapsam yönünden daha gelişmiş bir çalışmanın yürütülmesine engeldir. Çalışmalarda yetersizlik ve ufuk darlığı üzerinde durulmalıdır. Birkaç iş üstüste bindiğinde, aynı zaman dilimi içerisinde çeşitlilik gösteren görevler söz konusu olduğunda bu işlerin bazıları yapılamamakta, hatta "içinden çıkılmaz tablolar" oluşmaktadır. Burada en başta, devrimin doğasına uygun kadrolar olma gereği üzerinde durmak gerekiyor. Sınıf mücadelesi helezonik sıçramaları içeren bir hareket halindedir. Karşı güçler vardır ve o düz bir çizgide ilerlemez; bir dizi zorluk, engel vardır. Bir devrim savaşçısının doğası da sınıf mücadelesinin bu doğasına uygun olmalıdır. Karmaşık süreçlere hakim olabilmek yeteneğinin kazanılması bu devrimci kadro için zorunludur. Eğer süreç hız kazanıyor, etkenler artıyorsa bunun önemi daha da büyür. Komitelerimiz ve yoldaşlarımız, süreçteki harekete, dalgalanmalara hakim olabilmeli, süratli ve isabetli karar alma ve uygulama yeteneği kazanmalıdırlar. Bu, daha yüksek bir kavrayışı, bilgi ve donanımı gerektirir. İkincisi, düşünsel ve ruhsal tam bir hazırlık içerisinde olmayı. Beklenmedik durumlar ortaya çıktığında, başarısızlıklarda bunları alt etme iradesinin ortaya konulması, duygusal atmosferlere gömülüp gitmeden gelişmelere bütünüyle hakim olabilecek soğukkanlılıkla düşünme ve karar alma başarılmalıdır. Başarısızlıklar, sadece bizim azmimizi körükler. Savaşma gücümüzü artırır. Kimileri böylesi durumlarda ve çalışmalarda bir gelişme olmayınca ayak sürümekte, işleri idare edip gitmektedirler. Başarısızlıklara teslim olmak, çalışmalarda bir gelişme olmayınca ayak sürümek, idare-i maslahatçılık, işle tam bütünleşmeme ve yorgunluk bizim kimliğimize bağdaşmaz. Bir komünist eylem adamıdır. Önderlik anlayışında olduğu gibi kendi gelişiminde de buna uygun bir tutum içerisinde olmalıdır. Konunun başına dönelim. Bir komite üyesi komitenin görev alanının bütünden sorumludur. Bu kavrayış bütünlüğüne, ufuk genişliğine ulaşmalıdır. Daha ötesi, örgütün bütünü üzerine düşünmelidir. Örgüt çalışmasının çeşitli dalları üzerine görüş ve öneri getiren rapor örneği yoktur; bu nasıl bir ufki darlık içerisinde olduğunu gösterir.

Örgütsel yapımız, daha ileri bir biçime kavuşmaktadır. Tekil ilişkilerden organlı yapıya, zayıf komitelardan daha gelişmiş komitelere doğru. Bunların içerisinde işbölümü zorunludur ve bu yönden de gelişmektedir. Fakat bu kolektivizm temeline oturtulmalıdır. Bir parçada başarı ya da başarısızlık olduğunda, elbette bireysel sorumluluk olacaktır; fakat komite bundan bütünüyle de sorumludur.

Şimdi bizim siyasal ve örgütsel önderlik yönünden en zayıf olduğumuz bir konu üzerinde duralım. Plan, program ve perspektif yoksunluğu. Kavranacak halka tespiti yapmamak. Bazı yoldaşlarımız gölge boksu yapmaktadırlar. Gün boyu koşuşturulup durulmakta ama savrulan yumrukların isabet kaydedip kaydetmediği üzerine ise pek düşünülmemektedir. Bazı işler yapılırken diğerleri durmaktadır. Bu bilinçli bir tercihe göre değil günlük çalışmanın dayatmalarına bağlı olarak olmaktadır. Yaşanan karmaşada az sayıda kadro ile çok iş yapmak, kadrolarımızın bugünkü sürece ve örgütümüzün önüne koyduğu yeni görevlere yetkin bir uyum göstermekte karşılaştıkları güçlükler, işbölümü ve uzmanlaşmanın başlarında oluşumuz gibi etkenlerin rol oynadığı söylenebilir. Bunlarla açıklamak yeterli olmayacaktır. Bir plan yapmak, hedef belirlemek ve bu hedefe ulaşmak için hangi halkayı kavrayacağımızı tesbit etmek gereklidir. Bir başka ifadeyle, önceliklerin belirlenmesi. Bir örnek verelim. Propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışması bir bütündür. Bu alanın özellikleri ve o alandaki güç ve ilişkilerimizin durumu ile birlikte düşünülmesi, her aşamada neye öncelik vereceğimiz, bunun diğerleriyle ve herbirinin öbürüyle ilişkisinin nasıl kurulacağını belirlenmesi gerekir. Bizde sıkça rastlanılan, körce bir propaganda ajitasyon çalışmasının, hem de genel bir düzeyde kalan yürütülüşü bunun örgütlemeye -güç ve ilişkilerimizin gelişmesine ne ölçüde yararlı olduğu, örgütsel yapımıza- kadrosal gelişmemize katkısı üzerine pek düşünülmemesidir. Öyle olunur ki, komiteler toplanamaz, ilişkilere gidilemez hale gelinir. Böyle bir durumda yapılması gereken nedir, önceliğin buna verilmesi; bunun üzerinde pek düşünülmez.

Çalışma alanları, ilişki ağıımız ve kadrolaşmada da bu geçerlidir. Eğer güçlerimiz azsa, önder kadrolarımızın sayısı çok daha az

ise bu gücü en verimli ve onu çoğaltabilecek şekilde kullanmamız gerekir. Üst komitelerimizin baş sorunu, alanların ve ilişki ağının çokluğu ve genişliği, bunun yarattığı bir yandan öbür yana koşturma zorunluluğudur! Kadrolaşmada gelişme sağladık; buna karşın örgütümüz önüne ileri görevler koymuştur ve bu yeni güçlere ulaşmamızı gerektirmektedir. Kadro ihtiyacı giderek daha büyüyecektir. Şimdi önümüzde bir hedef var; sınıf gelişmelerinin keskin olduğu, halk hareketinin gelişme dinamiklerinin yüksek olduğu bütün bölgelerde, ülke düzeyinde bir örgütlenme sağlamak. Önderlikte iddia taşımak, siyasal önderlik alanında yaptığımız atılımla bütünleşen bir örgütsel önderlik geliştirilmesinin gelip dayandığı yer, çok sayıda yeni kadroya sahip olmaktır. Örgüt olarak önümüze "kitleleşme" hedefini koyduk; kadrolaşmayla birleşmeyen bir kitleleşme ise düşünülemez. Gerek niteliksel, gerekse niceliksel gelişmenin merkezinde kadrolaşma sorunu vardır. Sürekli bir eleştirelilik içerisinde olunması, çalışma tarzımızda kadrosal gelişmemizi yavaşlatıcı etkenleri bulup çıkarmaya yönelik, olağan örgüt çalışması ile yetinmeyen, kadrolaşmayı hızlandırıcı özel politikalar geliştirilmesi zorunludur. Geleceğin bugünden kazanılması kadrolaşmada sağlanacak gelişmeye bağlıdır. Halihazırda çok sayıda demeyelim, yeterli sayıda alt komitemiz yoktur. Yeterli sayıda ve düzeyli alt komitelerimiz olmadıkça il komiteleri ve diğer üst organların işlevlerini yetkin bir şekilde yerine getirmeleri olanaksızdır. Bugün durum nedir? Üst komitelerimiz kaçınılmaz olarak dolaysız kitle çalışmasının içerisinde olmak, örgüte yeni insanlar kazanmak yönündeki çalışmaların ilk halkası olmakla karşı karşıyadırlar. Yönetici komitelerimiz, kitlelerle doğrudan temas kurmaktan, onların nabzını tutmaktan uzak durmalıdır. Fakat onlar bu gündelik çalışma içerisinde boğulup gidecek şekilde olmalıdırlar. Aslolan fabrika, işyeri, okul ve alanlarda temel örgüt hücreleri yaratılması, onlar aracılığıyla bu işlevlerin yerine getirilmesidir. Ve il komiteleri ile bu hücreler arasına işlevsiz ara komiteler sokmamak, şişkin, hantal bir yapı oluşturmamaktır. Ulaşılması gerekenin ne olduğu doğru belirlenirse yapılması gerekenin ne olacağı, çalışmanın ne yönde geliştirilmesi gerektiği ortaya çıkar. Burada hassas bir dengenin ku-

rulması başarılmalıdır. Bölge çalışmasının bütününe, oluşmuş komitelere önderlik etmekle, kitle çalışması pratiğine katılmak, yeni kadrolar bulup çıkarmak ..., arasındaki hassas denge nasıl kurulacaktır? Yoldaşlarımızın kafasında bu noktada tam belirsizlik, neye ağırlık vereceğini tesbit etmeme, bunda ısrarlı olma, eski tarz çalışma, engelleyici durumdaki alışkanlıkları kırıp atmama, bütün işlerin eşit düzeyde ele alınması, günlük gelişmelere göre hareket etme şeklinde tutumlar söz konusudur. Bunlar mevcut durumun alt edilmesini geciktirmekte, gelişme tempomuzu yavaşlatmaktadır. Bir üst komite, diyelim ki bir il komitesi, birinci olarak, sorumlu olduğu alanın bütününe önderlik etmeyi çalışmasının merkezine koymalıdır. Bütün sorunlara önce bölge düzeyinden bakmalı, bölgede gelişen olayları ve hareketi değerlendirmeli, buna göre tavır oluşturmalı, hareketin kitlesel gelişmesine uygun açılım noktalarını tesbit etmeli, örgütsel faaliyete buradan kapsam ve derinlik kazandırmaya girişmelidir. İkincisi, oluşmuş komitelere işlerlik kazandırılmalı, diğer işler bunun önüne geçmemeli, örgüt çalışması komiteler aracılığıyla yürütülmelidir. Bütün alan ve ilişkilerle aynı süre ve aynı düzeyde ilgilenme yanlışı ise tümüyle terk edilmelidir. İlişki ağımız eskisi gibi dar değildir; bir örgütçü, örgütçü sezgisiyle bu potansiyelin içerisinde gelişme dinamiği yüksek unsurları bulup çıkarmayı, onlarla daha yakın, daha yoğun ve çok yönlü ilgilenerek hızla gelişmelerini sağlamayı başarmalıdır. İlişki ağımız genişliyor; genişleyen bir ilişki ağında hızlı kadrolaşmayı sağlayacak bir örgütsel politika izlenmediğinde ortaya çıkacak tablo ne olacaktır? Yetersiz sayıda kadro ile genişleyen, çeşitlilik gösteren alan ve ilişkileri ne kadar örgütleyebilir, harekete sokabiliriz? İsterse, pekçok şeyi zamanında yapmamızı engelleyen mükemmelliyetçilikten kaynaklınsın, tutuculuğa son vermeliyiz. Her işi kendimiz yapma ya da mutlaka orada bulunma alışkanlığından kendimizi kurtarmaya başladığımızı söyleyebiliriz. Sadece başladığımızı! Çünkü bu sık sık nüksetmektedir. Yeni yoldaşlarımızdaki yetersizlik, güven eksikliği işe hakim oluncaya kadar onlara yardım ve destek olma gerekliliği bir anda eski tarz çalışmaya dönüvermektedir. Bunun ne onlara ne bize, ne de örgüte yararı olmadığı, yeni yoldaşların

gelişmesini körelttiği gibi, üst komitelerdeki yoldaşların da asli görevlerinden uzak durma ya da yerine getirememeye durumuna yol açtığı bilinmelidir. Bizde, kadrosal gelişmede de işin örgütleyici, yetenekleri açığa çıkarıcı ve geliştirici karakteri yeterince kavranmış değildir. İnsanların önüne bütün sonuçlarıyla sorumluluğunu üstlenecekleri görevler koynanın, onu başarma iradesi ve donanımına sahip olma, inisiyatif ve özgüven gelişmesi, komünistleşme ve örgütle bütünleşmekte -bu hasletleri kazandırıcı ve pekiştirici olacağı bilinmelidir.

Kadrosal gelişme ifadesini düzenli bir örgüt faaliyetinde bulur. Kadrolar hücrelerde biçimlenir. Kadroların iş karşısındaki tutumlarında örgüt ve devrimle olan ilişkilerini, sorumluluk bilinçlerini görebiliriz. Onların her yönden gelişmelerinin sağlanacağı, doğru değerlendirilecekleri yegane yer organdır. Kadrosal gelişmede bu, temel olmakla birlikte bununla yetinmeyiz. Yeni kadroların yetiştirilmesinde, ideolojik yapı ve yaşam tarzında köklü bir değişim, çok yönlü bir gelişme sağlanmasında, bütün değerlere komünistliğin, TİKB'liliğin damgasını vurmasını hızlandırıcı politikalar geliştirmeliyiz. İdeolojik şekillenışı, mücadeleci karakteri ve özverisiyle dinamik bir değişim ve gelişmenin potansiyellerini taşıyan, ya da hızlı bir tempoda olmasa da ileriye doğru istikrarlı bir yürüyüş içerisinde olan yeni yoldaşlarımız olduğu gibi, bir ayakları düzende ve onu çekmekte kararsız, bir kesinliğe ulaşamayan ilişkilerimiz de vardır. Sınıf mücadelesiyle ilişkisinde bir kesinliğe ulaşmış, özveri ve yetenekleriyle kendisini gösteren unsurları bulup çıkarmak, daha yoğun ilgi ve sorumluluk vererek gelişmelerini hızlandırmak gereklidir. Bir cevher bulduğunda ona sıkıca yapışıp çeken, ilk şeklini veren örgütçü yoldaşlarımız vardır. Fakat böylesi maden arayıcılarımız ve heykeltıraş ustalığı ile ona biçim kazandıran yoldaşlarımızın sayısı ne yazık ki azdır. İnsanları tüm yönleriyle kavrama, bir insanı sadece genel özellikleriyle değil kişiliğinin özgül yapısı içerisinde kavramakta, özel bir yaklaşım ve kavratıcı bir dil geliştirmekte yeterli çabanın sarfedildiği söylenemez. Kadrolara genel bir yaklaşımla gitmenin, herbirinde farklı olan yönleri dikkate almayan bir çalışmanın verimli olmayacağı bilinmelidir. ■

TKKB ve Volan Kayışları

Leninist örgütün kitleler üzerindeki etkinliğinin geliştirilmesi, önderlik görevini başarıyla yerine getirebilmesi, çevresinde değişik tipte bir örgütler ağı oluşturmasına bağlıdır. Bu örgütler sınıfın ileri unsurlarıyla geri unsurlar arasındaki bağın kurulmasını sağlayan "yardımcı organlar ve volan kayışları"dır.

"Komünist öncüyü çevreleyen işlevleri birbirinden farklı, farklı alan ve bilinç kategorilerinde örgütler kurmak ya da varolan örgütlerde çalışmak ve etkinleşmek siyasal öncü kurmanın politika ve taktiklerini geniş kitlelere ulaştırmanın, onları bilinçlendirebilmenin ve bu doğrultuda harekete geçirebilmenin araçlarına ulaşmak olduğu anlamına geldiği kavranılmalıdır. Kitleleri bir anda parti program ve taktiklerinin düzeyine çıkarmak mümkün değildir. Onların somut durumlarıyla doğru bir şekilde ilişki kurulursa ona uygun slogan ve taktiklerimizin onlara benimsetilmesi, kitlelerin bilincinin bu şekilde ilerletilmesi ve eyleme geçirilmeleri olanaklı olur. Bu da alan ve işlevleri farklı bir örgütler ağının oluşturulmasıyla birlikte düşünülmelidir" (II.Konferans Belgeleri).

Şimdi bu örgütlenmelerden bizi öncelikle ilgilendiren ikisi üzerinde duralım. **Genç Komünarlar ve DSB**. Bu iki örgüt, programatik ve örgütsel olarak farklılıklar gösterir. DSB'yi ele alalım. DSB, siyasal kurmanın önderliğinde proletaryanın tam kurtuluşu için ekonomik-sendikal alanda mücadele eden bir örgütlenmedir. DSB örgütsel yapı olarak bugün, dardır. Programatik anlayışlar yönünden de temel bir yaklaşımla sınırlıdır. Bugüne kadar çıkan yayın organı ile propagandif çalışmalar yürütüldü. Bu çalışmaların semerelerini yeni yeni almaya başlıyoruz. Çalışmalar ilerledikçe DSB çevreleri, komite oluşumları ve tek tek ilişkiler gelişiyor. Bazı yerlerde sendikal muhalefet hareketine önderlik edebilecek güç ve potansiyeller ortaya çıkmaya da başladı. Bunlar hem bir örgütsel zemin yaratıyor hem de DSB'nin taktiksel gelişmesinin önünü açıyor. Komitelerimiz DSB çalışmasının içeriğini geliştirici adımlar atmalıdırlar. Bu yapılmadığında ilişkilerin geliş biçimi ve alanın yapısı dikkate alınmayarak düzeyleri ve durumları itibarıyla hiç de hazır olmadıkları halde direkt TKKB'nin siyasal ve örgütsel değerlerini benimsetme, onları TKKB'de toplama çabası kopmalara yol açabilmektedir. Henüz hazır olmadıkları halde daha ileri bir düzeyde örgütlenme girişimi bu unsurlarda ürküntü yaratmakta, ileriki bir dönemde belki de TKKB'de örgütleyebileceğimiz bu unsurlar kaybedilmektedir. Zarar iki yanlıdır; hem sendikal alanda devrimci çalışma daralmakta, hem de TKKB'nin kadro potansiyel alanı

daralmaktadır. DSB çalışmasının gelişmeye başladığı, bazı şube yönetim ve muhalefete önderlik olanaklarının doğduğu yerlerde bunu salt kişilerle götürme yönündeki çaba, o alana, hareketin düzeyine uygun bir program ve perspektif geliştirmeme, çalışmanın bir-iki ilişki ile yürütülmesinden gelen bir daralmaya, hem de sendikalist-reformist eğilimler taşıması olası, çizgimizi yeterince kavramamış yoldaşlarımızın eksik ve yanlışlarını doğrudan ya da dolaylı örgütü bağlayacak şekilde o alana taşımalarına yol açabilmektedir. İşin bu cephesinde DSB'nin sıradan bir sendikal örgütlenme olmadığı, işçilerin sınıfsal siyasi bilinçlerinin geliştirilmesine sendikal alanda önderlik etme amacını taşıdığı, bunun için aslolanın DSB anlayışının işçi kitlesine taşınması ve benimsetilmesi ve bu temelde desteklerinin alınması olduğunun unutulmaması gerekiyor.

DSB'nin örgütsel yapısı, ilişki ağı bugün için dardır. O yapısı itibarıyla kitleselleşecek özelliindedir. Örgütlenme alanı, işlevi, ilişki yapısı, bunların yarattığı farklılıklar doğru kavranılmalıdır. DSB'nin bugünkü yapısında TKKB örgütlülüğü içerisinde yer alan yoldaşların bulunuyor olması, gerek çalışmanın içerikçe TKKB'ye doğru daraltılmasına, gerekse bunun üye yapısına yansıtılmasına yol açmamalıdır. DSB'lerde TKKB'nin alana dönük perspektifleri hakim kılınmalıdır. Fakat bu, örgütlenmenin ayrı yapısını yok sayan bir anlayışla değil, DSB komitelerinde yer alan TKKB'liler aracılığıyla doğru görüşlerin benimsetilmesiyle, DSB'nin örgütlenme alanında önderliğin geliştirilmesiyle gerçekleş

tirilmelidir. Ortaya çıkan DSB çevreleri içerisinde TKKB'liler bulunmaktadır. Fakat hepsi TKKB'li değildir. En azından henüz değildir. Bir kısmının TKKB ile olan bağları bu alandaki çalışma ile sınırlıdır. Ekonomik-sendikal mücadele alanına dönük olarak TKKB ile birlikte hareket etme kararındadırlar. Bazıları ise, TKKB'nin bu alandaki çalışmasını benimseyerek onun içerisinde yer almışlardır; daha ileri örgütsel ilişki bilinci, devrimci sosyalizm için örgütlenme ve mücadele etme bilinci gelişmiş değildir ya da şu veya bu nedenle -siyasal, kişisel- dışında kalma isteğindedirler. Bu farklılıklar görülmelidir. Bunları göremezsek DSB çalışmasının ve örgütsel yapısının özelliklerini doğru olarak belirleyemeyiz. DSB yapısı daha kitleselleştiğinde, üye bileşimi de daha genişleyecek, devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini benimsemeye eğilimli her işçi onun içerisinde yer alacaktır. Bu yapı içerisinde siyasal, örgütsel çizgimizi kavramış, önderlikte yetkinleşmiş TKKB'lilerin sayısını çoğaltmak, TKKB önderliğini geliştirmenin temel güvencesi olacaktır.

DSB'lerin işlev ve örgütlenişindeki farkların unutularak TİKB çalışmasının, örgütlenme anlayışlarının olduğu gibi buraya taşınması, onu asli işlevlerini yerine getiren bir örgüt olmaktan çıkartır. TİKB'nin DSB ve benzer örgütler aracılığıyla daha geniş kitlelere önderlik etmesini ve kadrosal beslenme kaynaklarını zayıflatır.

* * *

Genç Komünarlar, ideolojik siyasal yapısıyla TİKB çizgisinde örgütsel bağımsızlığı olan bir örgütlenmedir. ML ilke ve değerler temelinde, TİKB program ve taktikleri doğrultusunda hareket eder. Bu -Ideolojik siyasal bağımlılık- Onun örgütsel bağımsızlığının kapsamını da belirler. Komünist gençlik örgütünün örgütsel bağımsızlığı, genç yoldaşlarımızın yaratıcı enerjisinin açığa çıkarılması, sorunlara yaklaşım ve çözümlenmekte, yeni yol ve yöntemler geliştirmekte insiyatiflerin köreltilmemesi için büyük değer taşır. Bu açıdan TİKB komünist gençlik örgütü ile ilişkisinde önderliğin direktifler yoluyla yürütülmesi değil, perspektif sunma ve ikna edicilik temelinde geliştirilmesine özen gösterir. **Genç Komünarlar** örgütünde TİKB önderliğinin örgütsel güvencesi, TİKB üyelerinin onun içerisindeki örgütlü ve yönlendirici varlığıdır. Genel bir kural olarak TİKB üyeleri, içinde buldukları örgütlerin özgül yapısını dikkate alan bir çalışma yürütürlerken onun içerisinde erimez, diğer bir ifadeyle TİKB'li kimliklerini, yönlendirici niteliklerini yitirmezler.

Genç Komünar, TİKB'nin en yakınındaki bir örgüt, önde gelen kaynaklarından birisidir. Uluslararası komünist hareketin tarihsel tecrübelerine baktığımızda komünist gençlik örgütlerinde sıkça görülen, partinin örgütsel kıstaslarının gençlik örgütüne aktarıldığıdır. Gençliğin coşkulu, enerjik ve özverili yapısı diğer özellikleriyle birlikte dikkatli bir şekilde ele alınmadığında, parti kıstaslarıyla hareket edilmesine yönelir. Oysa deneyim eksikliği, olgulara bütün yönleriyle bakmakta zayıflık, yaşayla ilişki ve gelecek belirlenmesinde tam bir netleşmenin olmaması gibi mücadele alanına da yansıma özelliği olan gençliğe özgü dikkate alınması gereken etkenler söz konusudur. Bundan dolayı komünist partiler, diğer şeylerin yanısıra üyelikte yaş alt sınırı koyarlar. TİKB'nin üyelik ölçütlerinin olduğu gibi gençlik örgütüne taşınması, çizgimizi benimsemiş, bulunduğu alanın sınırları içerisinde bu doğrultuda mücadeleye katılan fakat geleceğini de bunun üzerinde kurma konusunda tam bir netleşme içerisinde olmayan unsurların kaybedilmesi tehlikesini doğuracaktır. Bu komünist gençlik örgütünü dar-sekter bir yapıyla sınırlar. Şimdi Stalin'den uzunca bir aktarma yapacağız. Komünist gençlik örgütünün partiye yakın konumu ile kitlesellikte bir araç olmasındaki ilişki, ikincisi, üye yapısıyla

önderlik ilişkisi konularında daha sağlam bir kavrayışa ulaşmamızda yardımcı olacaktır.

"Birinci çelişki - bu, Birlik'in Partinin "yedeği" ve "aleti" olarak karşı karşıya konulmasıdır. Birlik nedir: yedek mi, yoksa alet mi? Hem birisi hem de ötekisi. Bu açıktır, ve bizzat yoldaşların konuşmalarında da bu söylenmiştir. Komünist Gençlik Birliği bir yedektir, köylülerden ve işçilerden oluşan, oradan Partinin safılarını doldurduğu bir yedek. Ama aynı zamanda o bir alettir de, Partinin elinde, gençlik kitlelerini onun sayesinde kendi etkisi altına getirdiği bir alet. Daha somut ifade edilecek olursa, Komünist Gençlik Birliği'nin aktif üye mevcudu vasıtasıyla parti'nin Birlik'in dışında bulunan gençliği etkileme aracı olma anlamında, Birlik Partinin bir aleti, yardımcı bir araçtır. Bu kavramlar birbirleriyle çelişmez, ve birbirleriyle karşı karşıya konulmamalıdır.

İkinci sözümona uzlaşmaz çelişki, bazı yoldaşların görüşüne göre, 'Birlik'in sınıf politikasının üyeleri tarafından değil, bilakis başta bulunan kişilerin ilkel bağıllığı tarafından belirlendiği'dir. İkelere bağıllık, üyelerle karşı karşıya konulmaktadır. Bu çelişki de hayaldedir, çünkü Rusya Komünist Gençlik Birliği'nin sınıf politikası hem biri hem de öteki tarafından, her üyeler hem de tepedekilerin ilkelere bağıllı tarafından belirlenmektedir. Üyeleri aynı haklara sahip olan Birlik'in öze yabancı üyeleri, ilkelere bağlı insanlara etkide bulunduğu, üyelerin böyle bir bileşimde olması olgusu Birlik'in çalışması ve siyaseti üzerinde sonuçsuz kalmaz. Parti üyelerinin bileşimini nede düzenliyor? Çünkü üyelerinin bileşiminin, çalışmasını etkilediğini biliyor." (Eserler, C.6)

"Altını çizerek üzerinde duracağımız, **Genç Komünarlar**ın TİKB'nin kadrosal beslenmesinde önde gelen bir kaynak olduğudur. **Genç Komünarlar**, örgütlenme olarak belli bir gelişim gösterdi; şimdi bu belirttiğimiz nokta üzerinde daha özenle durulmalıdır. **Genç Komünarlar**, TİKB'nin propaganda ajitasyon etkinlik alanlarının pek çoğunu kendi alanlarında, kimi zaman dışına da taşarak katılmaktadırlar. Fakat bir nevi sürekli "aşağıdan barmama", sınırdanma vardır, kendilerini TİKB kadroları olarak hazırlama, bugünkü yaşamlarını ve gelecekle ilgili büyük düzenleme, örgütün ihtiyacı olan farklı alanlarda çalışma, farklı görevler üstlenme bilincinin gönüllülüğünün geliştirilmesi üzerinde durulmalıdır. Örgütümüzün taze güçlere, yeni kadrolara ihtiyaç büyüktür. TİKB'nin ileri atılımında, önümüze koyduğumuz yeni görevlerin başarılmasında yeni kavrayıp uygulamakta yetenekli genç yoldaşlarımızı önemli bir rol düşmektedir. **Genç Komünarlar**, tüm gücünü ve bütün zamanını mücadeleye verecek savaştı kadrolar yetiştirmeyi başta gelen bir görev olarak benimsemelidirler. ■

"HİÇBİR BAHANENİN ARKASINA SAKLANMADAN..."

Örgütümüz II.Konferansında, tarihsel gelişimimizi değerlendirerek olumlu-olumsuz yanlarımıza dikkat çektikten sonra önümüzdeki sürecin de değerlendirmesini yaparak önüne yeni görevler ve hedefler koydu. Bu eksiklik ve zaaflarımızın bir anda giderilmesi elbette ki mümkün değildir. İnatçı, sabırlı ve uzun soluklu bir mücadeleyi gerektiriyor. Bu eksiklik ve zaaflarımızdan bir tanesi de -hatta en önemlisi- kadrolarımızın teorik geriliğidir.

Kadrolarımızın teorik geriliği bir anda çözülemeyeceği gibi aniden veya yeni ortaya çıkmış da değildir. Bunun kökleri eskilere dayanıyor. Hatta denilebilir ki kuruluşumuzdan bu yana bize musallat olan bir hastalıktır. Ortada bir hastalık olunca mutlaka neden veya nedenleri de vardır. Bunların en başında 12 Eylül öncesinde pratik mücadelenin ön plana çıkması ve yoğunluğudur. Dar bir kadro gücüne sahip olduğumuzdan bir kadro birçok işe koşturmak zorundaydı. Kapasitesinin ve olanakların üstünde iş yapmak zorundaydı. Ve bunun sonucu olarak da kadrolarımız günlük mücadelenin sorunları ve uğraşı içinde kaybolup gidiyorlardı. Kendi eğitimlerine zaman ayıramıyor veya ayrılan zamanlarda bile günlük sorunların dışına çıkamıyorlardı. Ama bütün bunlara rağmen akıntıya kapılmamak mümkün müydü? Elbette ki bu akıntıya kapılmamak mümkündür. Hem pratikten kopmadan, günün dayattığı görevleri yerine getirerek kadrolar teorik gelişimlerini sağlayabilir, hem de haklı olarak önem verdiğimiz pratik mücadelede daha başarılı olurduk. Nitekim bazı yoldaşlarımız bunu başardılar. Onların başarısı daha planlı çalışmakta ve gerek uykusundan vs. fedakarlık yaparak düzenli bir okuma temposu tutturmalarında yatıyordu.

İkinci önemli neden ise bizim için avantaj olması gereken yönetici yoldaşlarla diğer kadrolar arasındaki teorik uçurumdur. Elbetteki yönetici kadrolar ile uygulayıcı kadrolar arasında teorik, siyasi birikim olarak farklar olmaktadır. Fakat bizdeki bu farkın arası çok açılmıştı.

Aslında yoldaşlarımızın teorik yetkinliğinden, birikimlerinden yararlanmak, geriliğimizi aşarak onlara yetişmek için çabalamamız gerekirken, işin kolayına kaçarak işlerden uzak durduk. Kendimizi geliştirmek için ciddi bir çabaya girmedik. Kelimenin tam anlamıyla tembellek yaptık. Yoldaşlara olan güvenimiz tembelliğimizi iyice perçinledi. Nasıl olsa yoldaşlarımız bu işi yapıyorlar, bizziz de oluyor mantığıyla hareket ettik. Evet belki o zaman böyle olabiliyordu ama bu yoldaşların başına birşey geldiği zaman ne olacaktı? Nitekim kısa süreli de olsa böyle bir durum yaşandı, sonucu da ortada.

Bu durum her iki tarafın da gelişmesine köstek oldu. Altan bir zorlama, eleştiri, uyarı vs. gelmeyince bu yoldaşların da gelişmeleri yavaşlıyor, istenilen noktaya ulaşamıyordu. Bazı devrimci hareketlerin de bize karşı uyguladıkları bilinçli tecrit politikasıyla da birleşince etkisi daha ağır oldu.

Bu zaaflarımızın faturası esas olarak 12 Eylül sonrası karşımıza çıktı. 12 Eylül öncesi sınıf mücadelesinin boyutları, bize dayattığı pratik görevler hastalığın su yüzüne çıkmasına engel oluyor, onu perdeliyordu. Fakat 12

Eylül'den kısa bir süre sonra halk hareketinin bastırılması, küçük burjuva devrimci hareketlerin mücadele alanını panik içinde terk etmesi sonucu görev ve sorumlüğümüz bir kat daha artıyordu. İnanç ve kararlılık bu görevlerin üstesinden gelmeye yeterli olmuyordu. Hemen hemen tüm yoldaşlarımız faşizmin saldırılarına karşı kararlı bir şekilde direndiler. Saflarımızdan kaçış olmadı. Ama yeni mücadele biçimlerinin, taktiklerinin hayata geçirilmesinde aynı derecede başarılı olmadık. Daha doğrusu yaratıcı, kendimizden bir şeyler katmada başarılı olmadık. Üstün söyledikleriyle yetindik.

Yoldaşlar, bunları neden anlatıyoruz? Bizim yaşadığımız aynı sıkıntıları, yeni kuşağın da yaşamasını istemiyoruz. Bizler bunun faturasını çok acı bir şekilde ödedik. Dönem dönem bu eksikliklerimize dikkat çekilir, uyarılırdık. Ama ilk anda biraz etkisi olur, aradan biraz zaman geçince çalışmalarımız tavsar, sonuçta gitmekten uzak olurdu. Ağrı kesici ilaç gibi, ilacı aldığımız zaman acılarını bir süreliğine dindiriyor ama ilacın tesiri geçince hastalık tekrar devam ediyordu. Biz de bu zaafımızı bilince çıkaramadığımız için uyarılar, eleştiriler yoğunlaştığı zaman biraz çaba harcıyoruz, eleştirinin üstünden bir süre geçince kendimiz de farkında olmadan eski çalışma biçimine devam ediyorduk.

II.Konferansımız tekrardan bu eksikliğimize dikkat çekti, uyardı. Bu uyanların kağıt üzerinde kalmaması için neler yapmalıyız? Her şeyden önce bunu bilincimize adeta kazırcasına yerleştirmeliyiz. Pratik işlerimiz ne kadar yoğun olursa olsun, uykumuzdan vs. fedakarlık yaparak kendi özel çalışmamıza zaman ayırmalıyız. Her yoldaş kendi konumuna, çalışmalarına göre okumaya, araştırmaya zaman ayırmalıdır. Örneğin bu günde iki saat olabilir ama 2 saatlik zaman mutlaka değerlendirilmelidir. Eğer bir gün yapamazsak ikinci gün bunu telafi edecek şekilde çalışmalıyız.

Tabii sadece okuyarak teorik gelişme sağlanamaz. Okuduklarımızı pratikle ilişkilendirerek sonuçlar çıkarmalı, bunları mümkün olduğunca kağıda dökmeye çalışmalıyız. En ürkek davrandığımız konulardan birisi de düşüncelerimizi yazılı hale getirmektir. Oysa bu insanı geliştirici dinamolardan birisidir. Kötü olmasından, beğenilmemesinden, işe yaramayacağından hiç çekinmeyelim. İlk yapılan işlerde elbette hatalar, eksikler olacaktır ama bunu yoldaşların yardımıyla aşmamız mümkündür. Aşlamayan, esas hatalı olan bu konuda hiçbir şey yapmamaktır. Her yoldaş dergimizin doğal muhabiridir. Bu bilinmesine rağmen "bizim buralarda yazılacak birşey yok" denilerek işin içinden çıkılır. Oysa her fabrikada, okulda, mahallede vs. özgül sorunlar olabilir. Ama bunlar kendiliğinden ayağımıza gelmezler, bunun için kafa yormak, çalışma alanımızı iyi incelemek gerekiyor. Pratik mücadelenin başarısı da buradan geçmiyor mu?

Yoldaşlar, hiçbir bahanenin arkasına saklanmadan kararlı bir şekilde bu zaafımızın üstüne üstüne gidelim. Başarı kaçınılmaz olacak. ■

(Bir Yoldaşın Raporundan)

Örgütün Güvenliği ve Sürekliliği Herşeyin

Örgüt faaliyetinin bir bütün olarak istenilen rotada, kendisine koyduğu yakın ve görece uzak hedeflere ulaşarak ilerlemesinin başta gelen şartlarından birisi de sürekliliğin ve istikrarın sağlanmasıdır. Herbiri kendi içinde farklı yoğunlukta riskleri içeren devrimci faaliyet alanı tehlikelerden, darbelerden muaf değildir. İrademiz dışında bu handikaplara da düşebiliriz. Fakat bütünlüğümüzü, güvenliğimizi, devamlılığımızı tehdit eden, bu yüzden de örgütsel gelişmemizin doğrudan engelleyicisi demek olan ilke ve kural ihlallerine izin veremeyiz. Örgütün çeşitli birimlerinde defalarca konuşulmuş, tartışılmış, örgütsel yazı ve genelgelerle çeşitli kereler hayati önemine değinilmiş olmasına karşın, kuralları ve ilkeleri titizlikle uygulamak konusunda kimi gevşeklikler gözleniyor.

Pratiklerde belli bir gelişmenin ve olumlu geçen eylemlerin ardından, gevşeme ve disiplinsizlikler sıkça görülmeye başladı. Öyle ki, sürekli konuşulan ve iyi bilinen kurallar dahi uygulanamayabiliyor.

"Bir kez daha yinelemek gerekirse, alınan darbe, deneyimsizliğin ya da illegalitenin kurallarının bilinmemesi değildir. Bilinen kuralları uygulamamaktır. Bunun için çeşitli nedenler ileri sürülebilir. Acelecilik, kolay ve kestirme çözümlere yönelmek, geniş düşünmemek, liberal iyimserlik, yeraltı örgütü ve devrimci faaliyet üzerine kavrayış derinliğinin olmayışı, vb. sayılabilir. Kimi zaman işlerin yoğunluğu ve üstüste binmesi ya da karşı karşıya kalılabilecek tersliklerle birleştiğinde daha vahimleşmekte ve darbe alınmasına yolaçan ciddi hatalara dönüşmektedir. 'Daha çok iş yapmak' gibi niyet olarak devrimci olanlar da dahil, yenilen bir darbeden sonra kuralları uygulamamaya götüren gerekçelere baktığımızda bunların ortaya çıkan sonucun yanında hiç önemli olmadığını görürüz. Tabii ki sorun bunu o aşamada değil önceden düşünmek ve ona uygun davranmaktır" (TİKB-MK Genelgesi, 26 Mart 1991).

1-En büyüğünden en küçüğüne, her pratik öncesi bilindiği varsayılan ilke ve kurallar yeniden konuşulmalı ve rastgele değil, koordineli bir tarzda hareket edilmelidir. Eylem sonrası denetim asla ihmal edilmemelidir. Eylem sonrası değerlendirme, çıkarılan olumlu ve olumsuz sonuçları, eksiklik ve hatalarıyla bir sonraki için, genel olarak yetkinleşme için vazgeçilmez bir adımdır.

2-Bildiri, afiş, yazılama, pankart, vb. pratiklerde eylemin planlanmasından başlangıç ve bitimine kadar görev bilinci içinde, devrimci disiplin korunmalı, uyanıklık sonuna kadar elden bırakılmamalıdır.

3-Bütün eylemler, küçük-büyük ayrımı yapılmaksızın belli bir riski taşırlar ve en kolay görünen eylem bile iyi planlanıp, kafa yorulmadan yapıldığında büyük kayıplara yol açabilir. Bu nedenle kolay-zor, küçük-büyük ayrımı yapılmaksızın her ey-

lemde aynı proleter ruh, aynı dil edilmelidir.

4-Eyleme çıkmadan önce işi stratejik konumunu, düşmanın bu gözönüne alarak görev bölümü yaratılmalı ve kavranmalı, herhanıranılacağı, çekilme yönleri, saldırıların nasıl bir geri çekilme şeklinde konuşulmalı ve pratiğe kullardaki öneri ve düşünceleri alınır.

5-Son yapılan pratiklerde eylem katin, eylem içinde rahatlammaya "olmaz" anlayışıyla hareket edilip yeterince kavranılmıyor ve her Her pratik eylemde mutlaka gözöl.

6-Afiş ve yazılama yapılacak diğinde rastgele dolaşmaya ve yol açıyor. Eylem öncesinde mut yerleri belirlemek ve pratikte ge mek esas alınmalıdır.

7-Güvenliği alan yoldaşlar bö münü yeterince kavramadan e şekilde düşünülmüş ve olması g yerde durabiliyor. İster bölge, ist güvenlikteki yoldaşlar (sorumlu rumluluk bilinci içinde düşmand nasıl mevzilenmesi gerektiğin güvenliğini sağlayabilecek yerle uzak veya yakın durmak değil, yerde durmaktır. Bunun aksi her dolayısıyla örgütün güvenliğinin t

8-Eylem içinde çevredeki dis veya ajanın düşmana bildirebil görüldüğü halde ve şüpheli duru mak, disiplinsizlik ve kararlara gören alt ilişkilerin uyarılarının d Bu tip tavır ve anlayışlar örgütü korumamaya, tehlikelerle karşı k yakalanmalar bunun en çarpıcı ö

9-Eylem içinde tartışma, müdahaleler, genellikle bölgeyi i ve sonuçlarıyla olumsuz gelişme

10-Pratiğin sınırları, ancak b ve programımızı o sınırlar içinde Önceden belirttiğimiz sınırların, kimi zaman çok yıkıcı sonuçlara r almadığımız bir sokağın, cadd

Örgütsel Faaliyetin Ünede Tutulmalıdır

e aynı coşkuyla hareket

önlü irdelemek, bölgenin yoğunluğu ve durumunu ız. Görevler çok iyi kav- olumsuzlukta nasıl dav- gelebileceği yön ve atılabileceği ayrıntılı bir itün yoldaşların bu konu-

şındaki uyanıklık ve dik- iğü gözlenmiştir. "Birşey neğin, gözcülerin önemi gö konulmayabiliyor. malıdır.

önceden tespit edilme- uzatarak riske girmeye lgeyi gezmek, yapılacak üreyi önceden tespit et-

anımadan, stratejik konu- çıktıklarında pratik bir yerde değil, herhangi bir alan veya sokak olsun, ın da insiyatifiyle) so- ebilecek saldırı yönünü, rek diğer yoldaşların rmalıdır. Burada sorun ir saldırıyı karşılayacak in hem de yoldaşlarının, e atılması demektir.

görebileceği, bir muhbir ür eden, hatta bazen eylem süresini uzun tut- taktır. Bazen yanlışlığı e alınmadığı görülüyor. Daşlarını düşmana karşı yetirmeye yol açar. Son dir.

ksiz konuşmalar ve tamaktan kaynaklanıyor en oluyor.

irdediğimiz ve tüm plan ımız zaman sağlıklıdır. e sayının dışına çıkmak abilir. Faaliyet alanımıza ı da duvarın cazibesi

başımızı döndürdüğünde, bu tür bir-iki ihlalin arkası gelecektir. O sokak senin bu cadde benim derken, "daha fazla şey yapmak" adına şeytanın bizi sınırları belirsizleşmiş ve tehlikelerle dolu bir alana çekmesi kolaylaşacaktır. Belki de o defasında düşmanla karşılaşmayıp halimizden memnun bile oluruz. Ama bu tür karar ve ilke tanımazlıkla başımızı taşa vurmamız uzak değildir.

11-Mücadele tarihinin 1 Mayıs, 15-16 Haziran, vb. gibi önemli günleri, yoldaşların ölüm yıldönümlerine denk gelen günler, faşist devletin teyakkuz halinde olduğu biliniyor. Bu sıralarda olağan zamanlardaki faaliyette olduğunuzdan farklı hareket etmeliyiz. Düşman güçlerinin pusu ve ablukasına karşı daha tetikte olmalıyız.

12-Yalnızca pratiğe çıkarken değil, genel bir kural olarak her zaman, ama özellikle de pratik faaliyetlere başlamadan önce, üstümüzde adres ve telefon numarası olmamalıdır. Kaldığımız yer temiz olmalıdır. Pratiğe gelirken polis takibinden tümüyle arınmış olarak gelmeliyiz. Pratiğe katılan her yoldaş diğerinden sorumludur. Gerekli uyarıları yapmamamızdan doğan bir diğerinin eksikliği, bu eksiklikte şu ya da bu ölçüde payı olan bize de aittir. Üzerinde adres ve telefon numarası yakalattıran yoldaş kadar, pratiğe çıkmadan önce bu konuda onu bir kez daha denetlemeyen, uyarmayan yoldaş da sorumludur.

"Son aylardaki hemen her yakalanmada yoldaşların üzerinden telefon numaraları çıktı. Düşmana tek bir örgüt sırrını vermemek için en ağır işkenceleri göğüslemeye hazırız ve göğüsleniyor ama, en küçük bir şifreleme zahmetine katlanılmaması sonucu bu şekilde bazı ilişkilerimizin adreslerini kendi elimizle teslim etmiş oluyoruz. Sonucu açısından, örgüte verdiği zarar yönünden düşünüldüğünde bunun diğerinden bir farkı yoktur" (TİKB-MK Genelgesi, Mart 1991).

Bugüne kadar yapılan pratiklerde deneyim, pratiklik, insiyatif koyma, faaliyeti komite ve ilişkilerin kendilerinin yürütmesi, vb. konularda belli bir yol alındı. Ancak semtlerdeki pratik faaliyetlerin daha düzenli ve disiplinli yürütüleceği, bölgeyi tanıyan ve görevinde uzmanlaşmış dağıtım ekiplerini oluşturamamamız en büyük eksikliğimiz.

Her semtte, bölgeyi iyi bilen, devletin bölgedeki durumunu, güçlerini, bekleme noktalarını ve güzergahlarını belirlemiş, sivil faşist ve muhbir ağını araştıran, bölgedeki siyasi gelişmeleri (operasyon vb.) takip eden ve pratik faaliyetini en iyi organizasyonla, en kısa sürede ilkeli ve disiplinli bir çalışmayla gerçekleştirecek dağıtım ekiplerini en kısa zamanda oluşturmayı önümüze görev olarak koyuyoruz.

TİKB - İstanbul İl Komitesi 28 Kasım '91

ÖRGÜT YAŞAMI ve KOMÜNİST KİŞİLİĞİN GELİŞTİRİLMESİ

Devrimci ve Komünist Olmanın Kazandırdığı Köktencilik ve Solukluluğu İçsel Gelişmemize Uygulamanın Zamanıdır

MK, örgüt faaliyetini geliştirmenin, örgütsel çalışmanın yönünü, hedeflerini belirlemenin, kadroların buna doğru çekilmesinin, onlardaki değişim ve atılımın temelini oluşturacağı düşüncesiyle hareket etti. Çeşitli yoldaşlarda süreçte ortaya çıkan yanlışları içeriğiyle kavratmaya çalışan bir tutum izledi. Bazı yoldaşlar, örgütsel hedeflerimizin zorunlu kıldığı atılımı yapma, kişisel hatalarına ilişkin yöneltilen eleştirileri kavrama yönünde adım attılar. Genelde kendisini kavramada adım atılmış, öne çıkan birtakım özellikleriyle değerlendirerek değişimi körelten bir hoşnutsuzluk duygusu ile bakma tavrı bırakılmıştır. Belirlenmek gerekir ki, örgütün ve mücadelenin ihtiyacı olana denk bir atılımın, dinamik bir gelişimin içerisine giren yoldaş sayısı çok fazla değildir. Kireçlenmiş uzuvları harekete geçirmek kolay değildir. Yoldaşlarımız bunun sancısını çekmekte, ileri atılım yapma çabaları yer yer yenilgiye uğramakta, geçici durgunluklar, duruma teslim olmalar, sonra yeniden atılımlar sürecini yaşamaktadırlar. Örgüt rotasını çizmiştir. Örgütlü pratiğin içerisinde onunla bütünleşen her unsur yeni nitelikler kazanma, atılım yoluna girmiştir. Bunun daha yoğun bir kişisel çabayla birleştirilmesi gerekmektedir. Bunun için devrimci gelişmemizin daha derinlemesine kavranması, temel öz ve değerlerimizin, gelişen özelliklerimizin yanısıra gelişmemizde ayak bağı olan, adeta bizi esir almış, özellikle bugünkü süreçte şu veya bu konuda eksik ve geri kalmış olmanın kendisini bir zaaf olarak ortaya koyduğu, derinleştğinde bizi örgütsel sorumluluklarımızı yerine getiremez duruma düşürecek, hatta devrimci sürecin dışına çıkarıp atacak olan yanlışlarımızın da bulunup çıkarılması gerekmektedir. Bazı yoldaşlarımız, teorik yönden geri, bazıları insiyatifsiz,

bazıları devrimle olan bağlarında yüzeysel vb. artık isimlerine yapışmış olan birtakım eksiklik ve zaafı kazıyıp atmalıdırlar. köklerinden kazımalıdırlar. Devrimci ve komünist olmanın kazandırdığı köktencilik ve solukluluğu kendi içsel gelişmemize uygulamanın zamanıdır.

Örgütsel pratik içerisinde olmamanın, örgüt disiplini ve yaşantısından uzaklığın sonucu bireyin yaşamında, özellikle cezaev süreçlerinde koşulların nispeten sakin olduğu dönemlerde, özel bir itina göstermeyenlerdir. belli belirsiz, kişi farkına bile varmadan sinice yer eden, giderek de kişiyi belirler hale gelen tortular oluşmuştur. Örgütsel ilke ve değerlere bağlılığın zayıflaması, örgüt yapısının dışında düşünme, oluşan ilişkiler içerisinde örgütün işlerlik ve kurumlarını önemsiz görme, bireyselleşmiş değerler ve yaşam geliştirme, cezaevi mülkiyetçiliği, statik ortamlara alışma ve mücadelenin zorunlu kıldığı hareket ve değişiklikler karşısında hoşnutsuzluk gösterme, ölçüyü doğru yerden koyamama, bencil, rekabetçi düşünüş tarzı, kişisel değerlerin ön plana çıkarılması, özeleştiriliğin kaybedilmesi gibi komünistlik değerleriyle asla bağdaşmayan, Leninist bir örgütün yapı ve işlerliğini darbeleyici düşünce ve tavırlar geliştirebilmektedir.

Tortular üzerinde şu yönden de durulmalıdır. Kişinin yaşamı ile devrim, devrimin gerektirdiği yaşamla ilişkinin kurulması. Devrime karşı duyulan sorumluluk ve gönüllülüğün en üst noktada olduğu, yaşam dahil tam bir esirgemezlik içerisinde bulunduğu yılların sonrasında kimi yoldaşlarda, yorgunluk, gelecekte de aynı coşku ve özveriyle savaşıma gücünün zayıflaması, kişisel sorunların yarattığı iç brikintilerin giderek ağırlığını duyurması, kişinin işle bütünleşmesini engeller hale gelmesi gibi sorunlar ortaya çıkmaktadır. Bunlar kimileri için frenleyicidir, kimileri için bireysellik ön plana çıkmıştır ve bu noktada yolumuz ayrılmıştır. Sınıf yapıları soyutlama

yapıldığında şematik olarak belirlenebilir, bir kast yapısı olarak tanımlanabilir. Bu, insan gruplarının daha çok üretim karşısındaki durumlarına uygun düşen bir tanımlamadır. Ki o alanda bile saf ayrımlar söz konusu değildir. İdeoloji, politika, kültür, gelenek vb. alanına girildiğinde ise çok daha kozmopolit bir görünüm ortaya çıkar. Bu, karşıt bir ideoloji ve kültürle, ML ile donanmamış; yeterince donanmamış unsurlarda da yansımaları bulur. Hatta yeterince köklenmemiş, süreçteki gelişme ve değişimlere uygun bir süreklilik kazandıramayan unsurlarda da. Bu açıdan belli bir kesitte temel değerler yönünden çakışma yeterli değildir. Dünya devrim deneyimleri, geriye dönüş deneyimleri bir zamanlar yaşamını devrim ve sosyalizmle özdeşleştirmiş olan kimilerinin, yeni bir sürecin, bir altüst oluşun zorluklarını göğüsleyemeyip, ML'de ayak diremek cesaretini gösteremeyenlerin ihanete kadar varan kişisel örnekleri ile doludur. Trajeditlerden çıkarılacak dersler vardır.

Komünistler de çevreleriyle etkileşim halindedirler. Fakat onlar dış dünyadan gelebilecek etkilere karşı etkileyen konumdadırlar. Eğer bu tersine dönerse iyi bir yola girilmemiş demektir. Kişisel sorunların tortulaşması, yaşamın merkezine doğru konulması, kişinin devrimle olan ilişkisinin zaafiyete uğraması, giderek farklı bir yaşam tarzına doğru kayılmasını geliştirecektir. Bu açıdan tortuların birikmesine izin verilmemelidir. Burada, bir insan için yaşamın en ileri ve anlamlı biçimi nedir, sorusunun yeniden sorulması gerekir. Kişinin devrim ve sosyalizm için mücadelenin gönüllü bir savaşçısı olması, yaşamın merkezine bunu koyma, yaşamla ilişkilerin bu odakta düzenlenmesi. Şu ya da bu sorun bunun üzerine çıkarıldığında, ya da bununla eşit ya da yaklaşan değer biçildiğinde bu, yoldan çıkılıyor demektir.

12 Eylül'ün Liberalleşme Masalı ve Devrimcilikten Uzaklaşan Bireyin Burjuva Anarşizan Özgürlüğü

12 Eylül tasfiyecilerinin saldırdıkları noktalardan birisi yaşam ve birey ilişkisiydi. Yenilgi ve korku, dönemlik ve ihanet kusuyordu. Devrimci atılım yılları, sömürülen ve ezilen sınıfların özgürlük ve sömürüyü yok etmek için devrimci insiyatifi geliştirdikleri yıllar birey

için kaybedilmiş yıllar olarak nitelendiriliyordu. O günlerde işkencecilerin ünlü tabiri "film koptu" idi ve işkence sırasında çalınan kaset "kaybolan yıllar"dı. Bireyin özgürlük ve gelişiminin ait olduğu sınıfın özgürlüğü zemininde serpilip gelişebileceği unutturulmaya çalışılıyor, burjuvazinin sınıf özelliğine ve toplumun atomize edilmek istenen yapısına uygun bir birey özgürlüğü ikame ediliyordu. Devrimci atılım yıllarının insanî gelişmede sağladığı yüce değerler yok sayılıp, o günün mücadelesi içerisinde çok geriye düşmüş kimi konular, devrimci hareket çocukluğundan gelme kimi eksik ve hataları üzerinde topa tutularak, "tamamen bambaşka" bir versiyonla sözde inceltilmiş, burjuva bir içerikle doldurularak sunuluyordu. Bireyin keşfi dehlizlerine girilmişti. Özgün kişiliğin korunması ve geliştirilmesi, kadın erkek ilişkilerinde ne kadar cila lanmak istenirse istensin bastırılan açlığın burjuva hayvaniliği ile giderilmesi, sadece bu konuda değil önceki devrimci yaşam içerisinde bastırılmış ne varsa tüm bu özelemler dillenemeye başlandı. Yeni olarak sunulan bohem burjuva yaşantısına, devrimci üretkenlikten hatta üretkenliğin değer verilebilecek her türünden uzaklaşmış yozlaşmış birey tiplerine ulaşıldı.

Burjuvazinin ekonomide liberalizm masalı, tekelliliğin daha ileri düzeyde dayatılmasını getirdiyse de yenilgi yığını öğeler ve dönemin sosyal kültürel şekillenmesi içerisinde güçlüce yer tutmaktan geri kalmadı. Yaşamdaki bu liberalleşme, devrimin ve örgütlü ilişkilerin gerektirdiği yaşam tarzı karşısında "özgürlük", sözcüğün hakçası "sorumluluk" ilanı olarak ortaya çıktı. Birçok kişi, yeraltının ve örgütlü yaşamın "boğucu" etkisine karşı, devrimciliği legalitede sürdürme, özveri, disiplin gibi zorunlulukları içermeyen örgütsüz devrimciliği benimsediler. Bunların pekçoğu, bir ayaklarını düzene sıkıca basmış, devrimciliğe ilişkin iddialardan, devrimci hareketi yargılamaktan hiç vazgeçmiyor. Onlar, çünkü düşünce ve idealleri ile bugünkü yaşam biçimleri arasında gün günden devasalaşan uçurumu görmek ve neşteri oradan vurmaya yerine örgütleri, devrimi ve sosyalizmi eleştire eleştire düzene gittiler.

Aklarına ne derlerse desinler, kendisini sınıfa ve halka karşı sorumluluktan arındırmış, burjuvalaşmış birey tipinin, düşünce ve yaşam tarzının, sözde eleştireliliğinin ve irdeleyiciliğinin, kuşkuculuk, güvensizlik ve korkunun,

disiplinin her türüne karşı derinleşmiş düşmanlığın bugünün devrimci yapılanmalarına, kadrolarına kadar sızan yönlerinin oluşuyla üzerinde durmaya değer. Kaba burjuva ideolojisinin ve kapitalizme özgü değerler sisteminin yükseldiği, revizyonist ihanetin derinleşip bunları kutsayarak kapitalizme açık iltihak ettiği bir dönemde örgütsel yaşantı içerisinde zorunlu olan irade ve eylem birliğini zayıflatıcı düşünce ve tavırlar az değildir. Olaylar içerisinde kendini öne çıkarma, kendini vazgeçilmez, sözünü etmese bile ayrıcalıklara sahip olarak görme, bunu örgütsel değer ve kurumları erozyona uğratabilecek düzeylere kadar çıkarma, sahip olmadığı hak ve yetkileri kullanma, yoldaşlık ilişkilerinin küçümsenmesi, vb. Öyleleri vardır ki, bir iki iyi iş yaptıklarında kendilerini bir yerlere koyma, bir takım davranışlarda bulunma hakkını görebilmektedirler.

Bugünün kadrosal gelişmesi, topluma zerke-dilen ideoloji ve kültürün modalaşmış değerlerinin tümüyle dışında değildir. Daha bireysel düşünüşü ve davranış özgürlüğüne sahiptirler. Bir örgütle olan ilişkilerini, programatik ve örgütsel yapısını daha iyi kavrayarak kurma eğiliminde olanlar az değildir. Fakat sağlıklı bir çizgi tutturabilenler de çok değildir. Çoğu zaman örgütler dışı kalmanın, hatta her türlü devrimci pratiğin dışında kalmanın "haklı" gerekçesi olmaktadır. Örgüt yapısı içinde ise, proletaryanın kolektif özüne dayanıyor olmaktan çok, kozmopolit bir yapıda ve bireysel bir burjuva ve anarşizan düşünüş ve tavır içerisinde ortaya çıkmaktadır. Üst organlarda ve organda alınmış kararları önemsememek, kendi bildiğince davranmak, eleştirilere değer vermemek, kabul eder görünüp geçiştirmek vb. tavırlar görülüyor. Üst komitelerde kadroları tüm özellikleriyle kavrama, açıklayıcı, güçlü bir ikna edicilik taşıyan bir önderlik geliştirme yönlerinden zayıflıklar vardır. Bunların da etkili olmadığı söylenemez. Fakat, kararları uygulamamanın kendi bildiğini yapmanın kabul edilebilir hiçbir gerekçesi olamaz. Örgütte kararların uygulanması için daha yakın yönlendirme ve denetime geçilmelidir. Bugüne kadar çok az uyguladığımız direktif ve yaptırımlar da gündeme getirilmelidir. Fakat herşey bunlarla bitmez. Leninist bir örgütte disiplin bilinç ve gönüllülük üzerine kurulur. Bu her kişinin her konuda aynı şeyi düşünüyorsa

gönüllü olacağı, kararlara ancak bu zaman uya-cağı gibi de ele alınamaz. Farklı bile düşünülüyor olsa organ çoğunluğunun, üst organın ve MK'nın kararları geçerlidir. Kişi farklı düşünüyorsa bunu dile getirme, üst organa, MK'ya iletme hakkı vardır fakat tam bir gönüllülükle, en küçük bir aksamaya açmayacak şekilde karar ve direktifleri uygulamalıdır. Leninist bir örgütün disiplini ve "örgüt kavrayışı" bunu gerektirir. Diğer türlü burjuva eleştireliliği ve özgürlüğüdür TİKB, bugün kadrolarımızda insiyatifin, düşünme, karar verme ve uygulayıcılıklarının gelişmesine ve her durumda bunu ortaya ko-yabilmelerine büyük önem vermektedir. Gereksinim sınıf mücadelesinin hızlı bir akış ve karmaşık bir görüntü içerisinde olduğu, farklı özellikler ve değişkenliğin olduğu süreçlerde, gerekse üst organla, MK ile kopuklukların olabileceği yarı-raltı savaşım koşulları içerisinde en uçtaki organların dahi siyasal ve örgütsel çizgi ve perspektiflerimize uygun olarak düşünme, karar verme ve uygulama yeteneklerinin geliştirilmesi, önderlik ve devrimi örgütleme iddiasında olan bir örgüt açısından büyük önemde bir konu olarak görülmektedir. Yaşanmış geriye dönüş örneklerindeki bürokratik yozlaşma ve her türden bozulma örnekleri de bunun yaşamsal önemini ortaya koymaktadır. Fakat bunun örgütsel iradeyi zayıflatıcı olmasına, önderlik güvensizliğine yol açmasına, orijinalite arayışı ve kişisel düşünüşün bir tavır olarak ortaya çıkarılmasına izin verilemez. Devrimci eleştirinin içten, köklü ve ikna edici olması gibi irade ve eylem birliğini bozucu değeri geliştirici, örgütü ilerletici ve onun birliğini pekiştirici olmasına özen gösterilir.

Komünist Kişilik ve Örgüt Üyeliği-İnsanal Gelişmenin Erleri Düzeyi

Örgütlü yaşamın, ortodoks Marksizmin kişilik geliştirmeyi engellediğini iler sürenlerin hem kaydıkları ideolojik-teorik zeminin, hem geliştirdikleri yaşam ve kültüre ilişki biçimlerinin ancak burjuvazinin yozlaşma tarihi kadar yeni olduğunu söyleyeceğiz Öykünülen yaşam tarzının hangi versiyonu sö: konusu olursa olsun Marks ve Engels'in tabiriyle "kaba bir biçimde aynı" sınıfsallıklarıyla sınırlı olduğunu, sözde yaratılmak istenen tür

özgün kişilik ve kişilik geliştirmelerin bir adımlık fasit daire içerisindeki bir döneme olduğunu da söyleyeceğiz. Kaldı ki, atılan adımlar ve alınan yol pek çoğunda burjuva modernizmi, bohemlik-lumpenlik, ya da düpedüz küçük burjuva etliye sütlüye karışmayan bir yaşam biçimine geçiş olmuştur. Maddi ilişkiler içerisinde ifadesini bulan bireyin, gerçekten bireyler olarak katılacağı maddi temelin yaratılacağı, özgür kişiliğin yaratılmasının gerçek koşullarının ortaya çıkacağı komünizmin savaşçısı olmanın, bugünün özgür kişisi olma ve kişiliği geliştirmenin tek biçimi olduğunu da söyleyeceğiz. Özcesi bireysel gelişmenin zemininin toplumsal hareketin içerisi olacağı bilinmelidir. Komünizme özgü yeni insan tipi, bireysel gelişimini toplumsal gelişimde gören, toplumun devrimci dönüşümleri için örgütlü yaşam yürüten proletarya devrimcisidir. Bunun örgütsel ifadesi ML parti-örgüt üyeliğidir. Komünist olmak ve parti üyeliği her şeyin üzerindedir. En büyük onurdur. İnsanal gelişmenin en ileri düzeyidir. Onun kazanılması gerektiği gibi yaşamın her anında korunmalıdır da.

Örgüt bilinci ve "örgüt adamı" olma, kadroların değerlendirilmesinde en temel ölçülerden birisidir. Bu bir bakıma diğer tüm özelliklerin kristalize olduğu niteliktir. Sözü ettiğimiz bir nevi örgüt fetişizmi değil, derin bir ideolojik siyasal kavrayış ve komünist değerler sistemi üzerinde yükselen, devrim yapmak ve sosyalizm için kolektif bir çabanın ürünü olarak yaratılmış bir örgütün, organik bir yapının parçası olma bilinci ve buna uygun davranış içerisinde olmaktır. Bu ideolojik siyasal tutum yönünden örgüt çizgisi doğrultusunda her durumda yalpalamadan tavır alabilmek, örgütsel norm ve geleneklere her durumda sıkı sıkıya bağlılık, çok öz bir anlatımla mücadele ve yaşamla ilişkilerin her durumda ve yaratıcı bir şekilde örgüt odağından kurulmasıdır. Kendi durumundan yola çıkma, görev seçme, iş seçme, yaşam koşullarını kendi istediği biçimde düzenleme, kişisel düşünce ve isteklerini örgüt iradesinin karşısına koyma vb. kabul edilemez. "... Parti üyesi, partinin emrettiği her görevi yerine getirmelidir. Partinin söylediği, gerekli gördüğü her yere gitmeye hazır olmalıdır. Parti üyesi için iki türlü çıkar, parti çıkarları ve kişisel çıkarlar olamaz. Partinin çıkarı, onun en uzak köye bile gitmesini gerektirdiğinde Parti üyesi gitmeye hazır ol-

malıdır. Parti üyesinin en fazla yapmak istediği şey partinin yapılmasına en fazla gerek duyduğu işi yapmak, partinin ona gitme çağrısında bulunduğu yere gitmek olmalıdır" (E.Hoca).

Keza yoldaşlık ilişkileri, yoldaşlar arası sevgi, saygı, dayanışma gibi değerler ortak bilinç ve proletaryanın sınıf ahlakı üzerinde yükselen, aynı amaç doğrultusunda birlikte yürütülen mücadelenin, üstlenilen sorumluluk, cesaret ve özverinin yarattığı değerlerdir.

Yenilgi yıllarının toplum yaşamında, değerler sisteminde yarattığı erozyon, devrimci yükselişle birlikte yeniden değişime uğramaktadır. Atomize edilen, bireyselleştirilen toplum, emekçi sınıfların hareketiyle birlikte ortaklaşa değerler sistemini kurmaya başlamıştır. Aynı amaç ve idealler için dayanışma, özveri ve paylaşma gelişmektedir. Kapitalizmin kişisel çıkarı her şeyin üzerinde tutan bireyi yerine sınıf çıkarları için yumruk olma, proleter sınıf dayanışması, komünist ve devrimci ideallerin öne çıkması, başkaldırı. Toplum dokusunun bu yöndeki değişimini çıplak gözle izlemek mümkündür. Ulusal direniş hareketinin kitleselleştiği Kürdistan'da kölece boyun eğişin yerine özgürlük için büyük bedeller ödeyen bir direnişin geçirilmesi, ayağa pranga olan tutucu düşünce biçimlerinin yıkılmasının seçkin örneklerini gün izliyoruz.

Nesnel koşullardaki bu değişim, arkadan esen rüzgar, sınıf savaşımının öncüsü olarak bu değişime önderlik eden komünistleri, devrimci ve yurtsever güçlerin hareketini de olumlu yönde besleyecektir; beslemektedir. Fakat, bu gelişmenin düpedüz ve rahat bir çizgide olmadığı ve olamayacağı, büyük engel ve inişleri içeren bir süreç olarak yaşanacağı bilinmelidir.

Yoldaşlarımız, özeleştiriyeye değer vermeli-dirler. Komünist ve devrimci değerlerin korunması ve geliştirilmesinde özeleştirme ve eleştirinin dinamik rolü iyi anlaşılmalıdır. Bunların olmadığı yerde gelişme olmaz. Sınıf mücadelesi bizden daha ileri sorumluluklar üstlenmemizi istemektedir; örgüt olarak önümüze ileri hedefler koymuşuzdur. Bu hedeflerin derinlemesine kavranması ve onlarla tam bir bütünleşme içerisinde girmek, kişisel özelliklerimizi buna uygun hale getirmek, yetkinleşmek, güçlü bir atılım içerisinde olmak gerekmektedir. Dinamik bir gelişme ve değişimin sağlanması açısından özeleştirinin belirleyici önemi kavranılmalıdır. ■

YARINA YÜRÜMEK

Bu rapor örgütümün isteği doğrultusunda yazıldı. Oysa bir yılı aşkın bir zaman önce TIKBye karşı bir görev olarak bezgeni bir rapor yazmayı hedef koymuştum kendime. Yazma isteğimdeki amaç: 1) Kendimi TIKBye daha iyi tanıtmak, verebileceklerime günışığı düşürmek; 2) TIKB'den beklediklerimi ortaya koymak, ve esas olarak 3) TIKB'leşme (yaşadığım operasyon sonuçları) üzerine özleştirme vermek. Oylayse geçen süre içinde neden yazılmadı? Konunun birçok bağlaştığı var. TIKBye lanima süresinin ve esas olarak TIKB'leşmenin uzamış olması, gündemimde yer alan sorunların yazıya dökülecek derecede olgunlaşmamış ve kafada netleşmemiş bulunması en başta olan, esası oluşturanlar arasında belirleyici noktalarda bulunuyor. Ayrıca raporun ileriki bir zaman diliminden geriye baktığımda önemli bir kilometre taşı olarak yaşamımda yer alması isteği de yazılmadığına geciktirici nedenler arasında bulunuyor. Bugün yazılmamasını olanaklı kılansa anılan konularda yol alınması değildi. Konuyu pratikte "zorunlu" hale getiren ve de uygulamada bir perspektif sunan TIKB belirleyici konumdur. Böylece beynimin derinliklerinde varolan "yazma korkusunu" yenerken, örgütüm yaşamımı yönlendirmede bir adıma daha önderlik etmiş oluyor. Bunu "kalcılaşım" bir amaç olarak ortaya çıkarırken, örgütümün yaşayan-canlı ruhuyla kendi bireysel yaşamım arasında engel bırakmamak, TIKByi yaşamak ve onu kişiliğimde yaşatmak ulaşılmaması gereken hedef olarak duruyor. Hedefleyse ML'yi komünizmi kavrayarak, en önemlisi de TIKByi pratikte yaşayarak, pratik görevlerde her an artan sorumluluklar olarak ulaşacağım.

Örgüt ve Kişi Arasındaki İlişki

Bir sosyal devrim örgütü, ülkesinde devrimi örgütlülemeye ve akabinde iktidara aday; ama, bunu, sadece amaca (komünizme) ulaşmada bir araç olarak algılayan ve dolayısıyla ülkesi ve paralelinde tüm dünyanın ezilen, sömürülen sınıf ve halklarına kurtuluşu gösteren yolda savaşımı yönetmede önderliğe aday bir örgüt. herhangi bir düzeydeki bir kadrosunda ne gibi değerler arar? Soruyu basitleştirmek olası: TIKB bizden ne istiyor? Biz buna ne verebiliriz? İki taraf da konusunda açık olsun ki ileride bir "anlaşmazlık" çıkmaz.

İnsanlığın tarih öncesini sona erdirmeyi kendine hedef koymuş bir örgüt sonsuz bir özveri, bitmez tükenmez bir enerji, yorulmak bilmeyen, tüm zorlukları yenen bir irade ister kendisine gelen insanlardan. Alınan görev ve sorumluluk arttıkça, anılan konularda "venilde" de artış gerekir. Bu, dolayısıyla ondan alınan da artırır. Ama insan sayılan erdemlere nasıl ulaşır ve niçin bir örgüt/parti hizmetine girer tüm ruhuyla?

İnsanın/insanlığın yarattığı en yüce değerlere sahip çıkma isteği, bu değerleri geleceği yönlendirmede kullanma arzusu; ve hem tarihi değerlendirmede, hem de geleceği kurmada bilimsel bir yöntem ve de düşünsel/pratiksel bir araç olan ML'yi kavramakla, onun uygulayıcısı örgüt/partinin parçası olmak arasında paralel uzanan iki çizgi ve sonuçta çizgilerin kalınlaşarak birleşmesini görüyorum. Yani bir takım erdemleri kazanmakla o erdemleri kazanmak için yürütülen pratik çalışma arasında doğrudan ve birbirini tamamlayan bir bağ var.

Toplumun bireyi olarak insanın ML'yi anlama düzeyi ile örgütüne vereceklere, dolayısıyla insanlığı hizmeti arasında doğru orantılı bir ilişki var ve aynı bağlamda da örgütü karşısındaki sorumluluğu da bu oranda artar veya azalır. İnsanın örgütü adamı olması/olamaması ya da ne kadar hizmette bulunabileceği arasında bulunan bağın yaşamı eksik ya da tüm olarak algılamak, aynı anlamda olmak üzere ML'yi kavramakta ilgili yönü belirleyicidir.

İnsanın örgütü ruhunu yakalaması ve onun parçası olması derecesi ile komünist erdemlere ulaşması kopmaz biçimde bağlıdır birbirine. Komünist bireyi komünist örgüt varedir. Komünist bireyin iç zenginlikleri komünist örgüt ruhuna küçük bir katkıdır ancak ve yine de burada diyalektik bir bağ vardır; karşılıklı birbirini vareden. Buysa belirleyici olanın örgüt yaşamı, ruhu olduğu gerçeğini hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. Kişiyi örgütü şekillendirir. İnsan komünist bir örgüt içindeyse komünistleşmeye ya da oportünist/revizyonist/küçük burjuva bir örgütte mücadele ediyorsa onun değerlerine yol alır. Komünistleşmedyse bir üst sınır yoktur; yani partiye hizmette bir üst sınır yoktur; hedef hep daha ilerisi olmalı. Partiye verilen her an çoğaltılmalı ki ondan alınacak da çoğalabilsin.

Kişinin örgütüne verdikleriyle ondan aldıkları arasında da doğru orantılı bir bağ kuruyorum. Onun benden istedikleri -vermem gerekenlerle- benim ondan istediklerim -almam gerekenler- kopmaz şekilde bağlı birbirine. Kişiyi ne kadar yetkinleştirilirse o kadar hizmet alır kişiden parti. Ya da kişi ne kadar verirse o kadar yetkinleşir.

Önüne hedef olarak partileşmeyi ve bağıntılı görev olarak devri-

mi örgütlemeyi koymuş bir örgütte profesyonel devrimcilik ve komünistleşmeyi amaçlayan birey arasında bir iççelik vardır. İnsan doğası gereği toplumsallaşmak zorundadır. Komünizmi hedefleyen bir örgütte toplumun çok çeşitli katman ve sınıflarına (elbette öncelikle proletaryaya) önderlik için bizzat onun bağrında bulunmalıdır. Parti, kadroları ile toplumun bağrında barınabilir. Bu ise bireyin toplumla komünist bütünlüğü sağlamada atacağı adımlardan geçer. Bireyin toplumla bütünlüğünde belirleyici olansa partidir. Çünkü o tek tek üyelerinin iç zenginliklerini ve pratik faaliyetlerini olduğu gibi aynı zamanda tüm insanlığın en yüce değerlerini yansıtır. Parti üyelerinin toplamıdır. Ama bu, mekanik bir toplam, ya da tabaka tabaka bir karışım değil, onların ML'yi kavramaya hedeflerini ile belirlenen kendi özgüllükleri sonucu ortaya çıkan yüksek bir toplam; özel bir hamanlamadır.

Birey, örgütü, ML kılavuzluğunda toplumu dönüştürmede alet olarak kullanır. Aynı zamanda kendisi de örgüt tarafından amaçların gerçekleştirilmesi için alet olarak değerlendirilir ve öyle kullanılır. Emek nasıl bir canlıya insana dönüştürmede başat rolü oynadıysa, bilinçli ve yöntemli bir emek ürünü olan parti de yine kendisinin oluşturma ya da geliştirmede harcanan emeğe orantılı olarak emek sahibini komünist insana dönüştürür.

Karşılıklı ilişkilerden yola çıkılırsa örgütümün benden ve benimden ondan istediklerim arasında bağlar var. Örgüt ve birey aynı bütünden parçalarıdır. Ama iki eşit parça değildir. Çünkü bağlayıcı, belirleyici ve yaratıcı olan parça örgüttür. Örgüt kişide komünist insanı yaratırken, kişi örgütte varoluş nedenini bulur: Toplumla bütünlüğe bilmek, bütünüün parçası olabilmek.

TIKB benden bir yöntem olan ML'yi yaşayan canlı bir varlık olan toplumu dönüştürmede kullanabileceğini yeteneğini kazanmamı istemektedir. TIKB benden bu yolda hiçbir şeyimi vermemden kaçınmamı istemektedir. Çünkü karşılığında dünyayı, gökyüzünü, evreni İNSANLIĞI vaatetmektedir. İşte ben de tam bunlara ulaşmayı amaçlıyorum. Ve TIKB'den bana ML'yi, komünizmi öğrenmede ve uygulamada, komünist insana ulaşmada önderlik etmesini istiyorum.

Komünistleşme

Son yüzyılda sayısız ulusal kurtuluş savaşları verildi. Yine yürütülen mücadele sonucu başarıya ulaşan pek çok antiemperyalist ulusal kurtuluş savaşları. İşte tam da bu mücadelelerin sonucu ortaya çıkan gerçek, her gün her saat değil, her dakikada her anda savaşına devam edilmezse zafer işe yaramıyor. Düşman bir açık kapı buluyor ve ağısunu aktifiyor en yaşamsal yerlere. Buradan mücadelenin sürekliliği çıkıyor ortaya. Bir de diğer yön var, ve en önemlisi de bu. Antiemperyalist mücadele kendisini dar bir ulusal kurtuluşçulukla sınırlıyorsa muzaffer olsa dahi kendisi teslim oluyor karşı devrime. Belirleyici olan onu sosyalizme ve komünizme ulaşabileme amacında kullanabilmek ya da kullanamamak oluyor. Bu ise ancak bir silah olarak ML ve onu kullanacak örgüte sahip olmak olası. Yani komünizme ulaşma perspektifi olmadan devrim bir işe yaramıyor. Böyle bir perspektife sahip olunsu daha mücadeleyi her an teri götürmezsen yenilgi yine kaçınılmaz oluyor.

Şimdi insan yaşamına bakmak istiyorum. İnsanlar analarından komünist olarak doğuyorlar, ya da birdenbire ML oluyolarlar. Genel olarak devrimciliğe sempati duymakla başlanılıyor işe. Bunun çok çeşitli nedenleri var. Ama eğer o devrimcilik süreci içinde komünizme doğru evrimiyorsa kişinin devrimcilikten kapitalizme dönmesi önünde çok büyük engeller kalıyor. Doğal olarak bu komünistleşmemiş her devrimcinin geri döndüğünü iddia etmek anlamlı gelmiyor. Belki bir kısmı "orta"da kaldığını iddia ediyor, görünüyor. Ama çağdaş felsefe ML bunu kabul etmez. Nasil bağımsız politika yapabilecek iki sınıf varsa aynı şekilde insan ya bilimi yandaşıdır ya da onun karşıtı. Bilimi ve geleceği varedecek ve yaşatacak olansa proletarya olduğuna göre, bunlar komünizme ulaşacağına göre komünist olmamak en azından düzenle çeşitli anlaşma noktaları aramak demektir. Antiemperyalist demokratik halk devrimi kesintisiz olarak ilerlemeye yeniliyor. Kişi de bu anlamda devrimcilikten komünizme ilerlemeye yenilgiye davetiye çıkarmış demektir. Kaldı ki komünizme ilerlemiş nice insan için bile geriye dönüş mümkün oluyor. İnsan zaten kendi başına bir örgüt/parti olmazsa komünist olamıyor. Burada kişinin gücü tam neden olarak yer alırken bir devrimci "komünist" örgüt saflarında pratik içinde bulunmazsa komünistleşemiyor. Böylece örgüt toplumu komünizme ulaştırma mücadelesinde kendi pratiğine uyesinde başlamış bulunuyor. Kesintisiz devrim önce bireyde başlıyor.

ML'yi kavrama, TIKB'leşme ve komünist insan olmayı birbirinden ayrılmaz aksine birbirini tamamlayan parçalar olarak görüyorum. İki Yönlü Bir Sıçrama Tahtası:

Kezavine getirildiğimizde diğer yoldaşlarımdan da ayrı bir bitkinlik içindeyim. Nedeni alındığımız gözümüzün süreci değildi. Reel olarak tam da ondan kaynaklanıyordu. Yoldaşlardan farklı olan

tarafı fiziksel tahriyat değildi. Çünkü çok daha ağır uygulamıştı onlara işkencelerini düşmanımız. Neydi onları benden daha güçlü kılan?

(...) tarihinde cezaevine getirilirdi. Bu tarihten itibaren (...)ya karşı yoldaşa olmayan tavırlar ortaya koydum. Çoğunlukla bunlar kırıcı haller alabilirdi. Neden mi? Zannederim dışarıya karşı görünüşü kurtarıyordum. Oysa kendime kus durumdaydım. (deneyimli gözlerden kaçmamıştı). Niçin mi? Çok uzun sayılabilecek bir zaman geçmeden o gündün bu güne. Ama şu an o bir kaç aylık süreci oldukça net ve çok ağır üzüntülere kapılmadan değerlendirebiliyorum (bilincim ve yüreğimin denliklerinde bir yara henüz kapanmadı). Nasıl başardım bunu? (...) yazı bir atılma tahtasıydı benim için. İki olasılıklı bir yol alış süreci çeşektim. İleriye ya da geriye. Kaynağını nereden alıyordu bu sorunlar? Niçin ortaya çıkmıştı ve nasıl çözüldü? Bugün bu raporu yazılabilir kılan esas etken ne?

Yoldaşlar, kanla yazılmış bir tarihi lekeledim. Ser vermekle yaratılmış bir geleneğe sahip çıkmadım. Bir saldırı ruhu olan komünizm ve TIKB'nin ruhunu yaşatmadım. Devrimin bayrağını yere düşürdüm. Komünizmde karar verilen ve Bolşevik geleneği yansıtan devlete hiçbir koşulda itaate vermemeyi yerine getirmedim. Karşı devrimin eline geçmiş ve onun bir kampından başım dik olarak ayrılma onurunu yaşamadım. İşte üzerinde asil büyük tahribatı yapan çözümün verdiği psikolojik ağrıdır. Kendime güveni sarsan bir moral bozukluğu. Kişinin örgütüne ve yoldaşlarına karşı açık ve dürüst olması gerekir. Ama belki de daha fazla kendisine karşı açık ve net olması kendisiyle barışık olması gerekir.

Yaşadığım süreç düşünüldüğünde kendimle barışık olmak için nasıl bir dayanak noktası bulabiliriz? Düşmana teslim olmuştum. Cezaevi süreci içinde kendimle bir hesaplaşmaya girdim. Bunun olması gerektiği gibi olduğunu iddia etmiyorum. Bilincimin izin verdiği önün varabildiği bir değerlendirme ve kavrama oldu. Daha geniş boyutlu olarak da irdelenebilirim cezaevinde o süreci. Yetmediğim yerde TIKB vardı hemen yanımda. Bunu bir eksikliğim olarak belirtmek durumundayım.

TIKB ile tanışıklığım (...) yılı ortalarında. Bu tanışmada TIKB'li olmadan çok TIKB'yi tanıma kaygusuyla hareket ettim. Asil olarak bir şeyin tanınmasının onun doğuşu ve gelişim evresiyle onu vareden koşulların incelenmesi ve de bilinmesi ile mümkün olacağına inanırım. Ancak bundan sonra onun bugünü ve yarını hakkında karara varabileceğimi düşünürüm. Oluşuca uzun bir zamandır devrimizliğe sempati duyuyordum. Ve TIKB'li olmak da TIKB'yi tanıdığım anıtan itibaren esas hedefimdi. İşte burada olaya içten değil, dıştan bakmam asil tehlikeyi doğurdu. TIKB'li olup sonra TIKB'yi tanımak yerine diğer yolu seçmişim ve bu noktada olaya dışarı bakıyordum. Bütün bir işkence süreci boyunca kavga esas olarak benimle düşman arasında geçti. Sadece bir iki kez biz ve onlar arasındaki bir savaşa dönüşebildi ancak ve onların niteliği de tartışılır. İşte TIKB'yi tanıyarak çalışan birisi olarak düşmanla ben olarak savaşmış olmam en büyük handikapımdı. Bu, kelimenin gerçek anlamıyla savaş olan süreçte komutansız ve silahsız bir er durumuna düşmemen neden olan gerçekler. Biz bir örgütüz. Onu dünyayı değiştirmeyi hedef olarak koyan bir örgüt ve son noktada örgütür, onun ruhudur egemen olması gereken. Karşı devrimle ve onun hizmetinde bulunan her akımla her konudaki savaşında bunu gözden kaçırılmayalı. Biz yenilmez kılan nedenlerin başında gelen en önemli unsur budur.

Evet TIKB'li olmak asil hedefi benim için. Ama bunu belirsiz bir zaman dilimi içine yayılan ve pratikte yapacağı işlerle ve bu işler büyüdükçe-çoğaldıkça gelişen bir süreç olarak düşünüyordum. (Bu farkına varmadan partiyle büyüyen parti görevleri Menşevik düşüncesinin özei bir biçimine vardığı daha sonra kavradım). TIKB beni tanıyacaktı ve ben de TIKB'yi tanıyacaktım. Ve bu noktada içsel olarak işleyen Hegelci diyalektikte karşı Marksist diyalektik bir zafer daha kazandı. Devlet olaya karşıtı. Beni kendi çelişkilenle başbaşa bırakıp, onları çözmeye engel olarak, düşündüğüm süreci yaşatmadı. Bir düşüncüyü tanımakla onu yaşamak ayrı şeyler. Ben emniyet sürecinde ikisini de başaramadım. Çünkü, TIKB'yi tanımak ve yaşamak aslında ayrı şeyler, ama birbirinden kopuk değil. Aynı diyalektik yapının farklı ayakları. Örgütümüzü tanımak ve onu yaşamak birbirlerine kopmaz şekilde bağlı halkalar. Bu halkaları kavrayamadığı düşünüyorum. Son yılda onları yakalamaya çalıştım. Bu yalnız bir yolculuk değildi; TIKB'yi hep yanımda buldum. Halkaları ne kadar sıkı tutabildiğimi ise zaman gösterecek. Ama onu her an yetkinleştirmezsem zayıflayacağımı biliyorum.

Cezaevinde geçen ilk aylarımda TIKB'li olamayacağımı düşünüyordum. Bu nedenle yoldaşlarla aynı komünde kalmak bana sıkıntı veriyordu. Özellikle (...) yoldaş karşılarındaki özikliğini anlatmayı nasıl başarabilirdim? Bir de onun o yoldaşa sevecenliği, hoşgörülüğü ve yine anlatılmayacağı günlük yaşamdaki tavırları eklenince. Bunu hak ettim mi, layık mıyım buna düşünceleri beni tüpüyle rahatsız etmeye başladı. İşte o zaman (...) yoldaşa karşı an-

lamsız tepkiler, kırıcı tavırlar gündeme geldi. Aradan epey zaman geçmesine rağmen bir görevi yerine getirerek örgüt huzurunda barışmasını diliyorum.

Düşmanın saldırısı karşısında yenilmiş çimanın moral bozukluğuyla yere kapaklanmış durumdaydım. Ya ayağa kalkacaktım ya da olduğum yerde kalacaktım. Çok uzun bir süre içinde toparlanmanın mümkün olacağını düşünüyorum halen. Ama TIKB sayesinde bu kısa bir zaman aldı ve düşünsel olarak yalnız başıma yıllar içinde ulaşacağım -belki de ulaşamayacağım- bir kavrayışa ulaşmamda esas etken oldu. Ayağa kalkışı TIKB'ye borçluyum.

Evet düşman karşısında yenilmiş olmamın nedeni TIKB'yi yaşamamaktı. Cepheye yalnız başıma savaşım verme hatasına düştüm. Ve yenildim. Oysa ilk çarpışmalar çok da kötü değildi. Aynı çizgide ilerleyerek "kendi çapımda" bir galibiyet kazanma şansım bile vardı.

"Yarın Başka Bir Gündür" adlı kitapta yazar bir direnme öyküsü anlatır. Direnişçi örgütlü bir insan değildir. Buna rağmen ağır işkencelere katılan ve başı dik ayrılır karşı devrimin kampından. Aslında direnişçi komünist bile değildir. Kişisel bir onur için direnir. Sevdikleri için direnir. Ülkemizde ve dünyada kabadayılığın, gangsterliğin bir racunu vardır: Devlete bilgi vermemek. Onlar bunu özellikle poliste kötü sayılmayacak bir biçimde uygulayabilirler. İlk hırsızlar da direnmişler işkence karşısında. Bu noktadan bakınca emniyetten ifade vermeden ayrılmak için çok az bir süre kalmıştı. Bunu başarsaydım hedefe ulaşmış mı sayılacaktım?Hayır!

Yukarıda da söyledığım gibi TIKB bir örgütür. Bir sosyal devrim örgütü, ve onun nelerden kendileri için değil, TIKB için direnirler. Bu, hiçte direnişçilerin kendi onurlarını-kişiliklerini koruma amacıyla gelişmez, aksine onunla bir bütünlük oluşturur. Tüm gücünü örgütün gelişmesine harcayan bir savaştığı yine TIKB için direnir. TIKB'ye düşman kampında kazandıracaklarını -olumsuz durumda kaybettireceklerini- gözardı edemez. Asil olan TIKB'yi ve onun temsil ettiklerini yaşamaktır. Bu noktadan bakılınca komünistlerin direnişi ile bir başka direnişçi arasında bulunan muazzam fark bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar. TIKB için savaşmak ve direnmekle, bir komünistin kendisi için savaşması ve direnmesi artık birbirinden ayrılmayacak, birbirini tanımlayan bir süreç olur. Bunu yaşamadım. Düşmana ifade vermeden ayrılma bile, bu özünde hiç de komünistçe olmayan bir tavırdan kaynaklanacaktır (görüce ona da razıyım). Düşman karşısında yenilmiş olmam bunu anlamamı kolaylaştıran etkenler arasındadır. İfade vermeden ayrılmış olsaydım, o sarsıntılar yaşamasaydım, işleri boş bir geruda kapılma olasılığım çok yüksekti. TIKB'nin belirleyiciliği de bu oranda olmayacaktı. Çünkü bir yerden sonra "O" da ifade verilmemesi olayına takılma şansızlığına yakalanabilirdi. İşte tam da bu noktada devletin o diyalektik süreçte dıştan müdahalesi ve yaşattığı sıkıntılar sonucu geldiğim noktadaki katkısı için yine düşmana söz veriyorum: Bir daha asla!

Cezaevinde geçen aylar süresinde bir atılma tahtası üzerinde bulunuyordum. İnsan yöntemini bilmeyince geriye de fırlayabilir ya da olduğu yere de düşer. Gereken hızda olmadığımı bir kenara bıraktığımda daha ileriye sıçradığımı düşünüyorum. Artık güçlü bir önder var: TIKB. Ve gereken hızda olmayan sıçramayı yine onunla yapacağıma inanıyorum. Hemen tüm yaşamım boyunca yolculuklarımı yalnız yaptım. Önüme uzanan yoldaşa giliğe kala-balklaşarak ilerliyoruz ve bunun rahatlığını aynı zamanda üzerime yüklediği sorumlulukları hissediyorum. Bir işçi olarak sınıfıma, bir ferdî olarak halkıma, bir insan olarak dünyaya karşı görevlerim ve sorumluluklarım var. Onlardan beklediklerim de. İşte tüm bunlar TIKB'de yanılıyor, ve ben de bu salfarda gerçekleştirmek zorundayım görevlerimi, sorumluluklarımı, beklentilerimi.

Halen içinde bulunduğum aşamada TIKB'yi tanıdığımı çizgisini kavradığımı iddia etmiyorum. Ama onu az da olsa yaşamaya başladım ve şu an için benim açımdan önemli olan da bu. Onu yaşarken tanımak, onu yaşarken kavramak tam da yapılması gerekeni yapmaktır. Düşmanın eline düşmeden kavramadığım esas nokta buydu. Fakat bir de madalyonun diğer yönüne bakmak gerekirse "çözülmes" olmam çok fazla önemli değil diye düşünüyorum. Yanlış anlaşılmasın hoşgörülü falan beklediğim yok. Şunu söylemek istiyorum. (...)da biz bir çevreydik aslında. Burada profesyonel bir örgüt - özellikle TIKB- çalışmasını andırın hemen hiçbir şey yoktu. Ve benden ayrı olarak diğer yoldaşların da emniyet sürecinde farklı tavır gösterememiş olmasını buna bağlıyorum. Tabii ne ben, ne de onlar burada hafifletici nedenler bulamaz, bildiğim böyle bir kaygıyı hiç duymadık (Burada en azından kendi açıldım örgütün siyasi önderlik yapacak olanakları bulamamış olmasını anmadan geçmem. Asil olarak pekkok materyalizim bulunmaktaydı. Ama bunları kavrama yeteneğinden yoksunduk. Örgütün -kendi içinde bulunan nedenlerle rağmen- sınırlı sayıda da olsa siyasi çalışma yapmamış olmasını en (Devami Sf. 23'de)

Kendimizi Yeni Bir Kalıba, Komünist Bir Kalıba Dökmek Asıl Olarak Bizim Elimizdedir!

Yoldaşlar,

Bu komite oluşum tarihi olan (...)’dan bu yana ilk kez bir üst organa yazılı rapor sunmaktadır. Bu görevin yerine getirilmemesinin pekçok nedeni olmakla birlikte, asıl olanı örgütümüzde böyle bir geleneğin olmamasıdır. Alanın özgüllüğünün böyle bir ihtiyacı dayatmamış ve öneminin somut olarak kavranmamış oluşu da bir diğer etkidir. Şöyle sanılmaktadır; örgütlenme alanında faaliyet gösterilmediğinden, aktarılacak pek bir şey yok. Şimdi bilince çıkan ise, her şey bir yana, komitenin bilinç ve ruh olarak bulunduğu durumun bile sözlü anlatımlardan çok, daha daha nesnel olacağını sandığımız yazılı raporlara dayanmasının gerekliliğidir. Bu konuda Konferans Raporu pekçok alanda olduğu gibi, yazılı rapor sisteminin işlevi hakkında da kafa açıcı oldu.

Komitemin bileşimi, oluşumundan bu yana ayrılan ve yeni katılanlarla kısa denilebilecek süreçlerde pekçok değişiklik geçirdi. Bunu yalnızca biçimsel zorunlu değişimler olarak algılamıyoruz. Olumsuz ve olumlu deneylerden dersler çıkardığımızı ve zenginleştirdiğimizi düşünüyoruz. Deneylerimize dayanmak ve bilinçli bir faaliyet olarak örgütsel çalışmanın hizmetine sokmak amacımızdır.

Konferans Raporu doğrultusunda çalışmalarımızı değerlendirdiğimizde, özellikle hata ve zaafalar konusunda bire bir çakışma görüyoruz. "Tasfiyecî eylemsizlik" döneminin, örgütümüze katılımları görece yeni olan yoldaşlar üzerinde izleri şu an bile tümüyle giderilemeyen etkileri vardır. O dönemin baş sorumlularından olan kişi komite öğelerini örgütsel anlayış, gelenek ve normlarımıza aykırı bir şekilde adeta yoğunmuştur. Bugün örgütün en temel görüş ve düşüncelerini hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak tarzda kavramak üzere yeniden gündeme getiriyoruz.

Bu sürecin en büyük zararlarından birisi, örgüt nedir, örgütsel çalışma nasıl bir çökyönlü faaliyetler bütünüdür, örgütsel yapımız, normlarımız ve hedeflerimiz nelerdir, örgüt adamı nasıl olmalıdır, temel özellikler yanında bugün sahip olunması gereken yeni formasyona ulaşmak için, her komünist örgülünde kendisini nelerle donatmalıdır, vb. konularında yanlış, tutucu anlayışların yerleşmiş olmasıdır.

Örgütsel faaliyet, ideolojik-siyasi-örgütsel, teorik-pratik bir bütündür. Çalışma alanlarına göre bunlardan birinin öne çıkarılması ya da ihmal bizi bütünden kopmaya götürür. '89 Atılımıyla birlikte baskı kalite ve tekniğindeki düzeltme ve iyileştirmeler doğrultusunda hummalı bir faaliyete girilmişti. İşin yeni öğreniliyor oluşu ve organizasyonun getirdiği zorluklar, kendi gücüne dayanma ve neredeyse el yordamıyla ilerliyor olmanın yol açtığı enerji ve zaman kaybı, yeni ve oldukça ileri bir adım atılmasının bedelleridir. Türkiye'deki siyasi yapılanmaların baskı tekniği ve kalitesi olarak taş devrini yaşadıkları bir sırada, biz teknolojinin en gelişmiş araçlarını kullanarak işçi ve emekçi katmanlarına görüşlerimizi, okuması zor, çamur gibi sayfalarla değil, içerikleriyle olduğu kadar biçimleriyle de en kaliteli ve güzel şekilde ulaştırmalıydık. Bu yalnızca teknik bir sorun değildi; aralıksız çalışma, sınırsız

özveri, başarıma azmini besleyen bir ruh demektir. Örgüt adamı olmak, tüm yönleriyle bu formasyona sahip olmasak da bunu hissetmek demektir. Yalnızca belli alanlar ve belli yoldaşlarla sınırlı olsak da kendimizi örgütün göbeğinde hissetmek demektir. Zira bu, yapmakta olduğumuz işin önemini kavramakla doğrudan bağlantılıdır.

Örgütsel önderliği, teknik-pratik önderlik derekesine indirgeyen eski dönemin alışkanlığı tahribatını yapmıştır. Örgütsel önderliğin düzeyini acilen yükseltmekten söz ettiğimiz bu süreçte, onun işlevi, görevleri, sınırları konusunda netliğe kavuşmalıyız. Komünist önder teknik-pratik işi en ince ayrıntısına kadar bizzat yapan kişi değildir. Aksine işin örgütlenmesinde perspektifler sunan, onlara yardımcı olan, geliştiren, deneyimlerini derleyip yeni çalışmalara aktarandır; örgütsel önderlik asıl olarak siyasi önderliktir. Hele iş sanları işe katmanın sıkıntısını bu kadar yakıcı duyarken, görevlerin çok ve çeşitli, bunu yerine getirecek kadro güçlerinin sınırlılığı ortadayken, her safhasında işin başında bulunma gibi sakat bir anlayış, önderlik değildir. Bu olsa olsa amaçla aracı birbirine karıştırmak, diğer görevlerden kaçış, insiyatif ve yaratıcılıklarını geliştirmede öteki yoldaşlara yolu kapamaktır.

Geçmiş dönemin bir diğer olumsuzluğu, yoldaşların kimi zaman kendilerini tecrit edilmiş, örgütsel gelişmelerde, örgüt işleyişinden göreceli olarak uzak hissetmeleri, ortak soluk alıp verişle uyumlu kılamamaları... Bunun pekçok nedeni var. Bir kere çevre ve grup ruhunun kalıntılarının onlara doğrudan taşınması sözkonusu. Gevezelik, sınırları belirsiz sohbetler, ahbapçavuşluk, bizzat sorumlu kişi tarafından geliştiriliyor. İç legalizm ise fırsatını buldukça hala başını gösteriyor. Bu yoldaşlar bilmeleri gerekmeyen kimi konuları farklı yerlerden şu ya da bu şekilde öğrendiklerinde içleniyorlar, üvey evlat muamelesi gördüklerini, dışlandıklarını sanıyorlar. Bu eğilimde geçmişteki dönemin izleri vardır. Herkesin neredeyse herşeyi bildiği, kimi zaman dedikoduya dek varan sohbetler, klasik grup ruhu alışkanlıkları... Ahbapçavuşluğun bütünüyle de eksik değildir. Kimi zaman en sert, en kırıcı tartışmalar, he kavgalar. Yoldaşlar arasında olmaması, yaşanmaması gereken enstanteneler. Yoldaşça sevgi, saygı ve güveni zedeleyen bu davranışlar eleştiri ve özelleştiri mekanizmasını layıkıyla işletemememizden kaynaklanmaktadır öncelikle. Bireycilik ve bencilliği ortadan kaldırmak demek olan kolektivizm yeşertememiş olmamızdan bir de!

Örgütün herhangi bir kademesindeki bir kadro, sıradan bir militan, bir örgüt eylemcisi olmakla yetinemez. Yalnızca söylenenleri yerine getiren, direktifleri uygulayan değildir o. Önüne yeni yeni hedefler koyan, gelişmesinin sınırlarını zorlayan, örgütsel görevlerin gerektirdiği yerde ve istenilen hızda kendisini seferber eden, kendisini bir önder olarak bugünde hazırlayanıdır. Bu, direktifleri harfiyen uygulamakla çalışmaz salt orada kalırsak tükeniriz. Yaratıcı emeği, kolektif ruhu yönlümlü ve planlı çalışmayı, yerinde insiyatifi hakim kılmak bu süreci hızlandıracaktır.

Kolektif ruhu, yöntemli ve planlı çalışmayı, yerinde insiyatifli bugüne kadar tümüyle yaratamadık. Değişik süreçlerden geçmiş, farklı özellik ve niteliklere sahip olduğumuz halde bunu, organ faaliyetini zenginleştirecek çok yönlü, canlı bir mozaiğe dönüştüremedik. Asıl etken, öneminin bilincine varmamaksa, bir diğeri de olaytan ve kişileri, özellikle hataları temelinde tek yanlı olarak ele almamızdır. Oysa, "insanların kusurları, çoğunluk erdemleriyle bağintılıdır". Kusurlardan, hatalardan yola çıkan bir kafanın, hele tek yanlılıkta da malûse, işkideninde olması gereken noktaya ulaşması zorlaşıyor. Bütünlükten, çok yönlülükten uzaklaşma, soğukkanlı ve rasyonal değerlendirmelerden duygusal tepki ve tavır alışlara rahatsızlıkta kayabiliyor. Sürtüşmeler büyüyor, alınganlıklar biniyor, herkesin kara kaplı defterindeki satır sayısı artıyor. Burada sağlıklı bir eleştiri-özeleştiri söz edilemez. İşin yolunda gitmemesi durumunda sorumlu ve açık arama olarak algılanıyor eleştiri-özeleştiri. Üstelik daha önceden kaydedilmiş hoşnutsuzluklar da bunun içine dahil edilerek genellemelere ve bombardımana dönüştürülüyor. Hataları gidermekteki etkinliği kadar, erdemleri daha üst bir düzeye sıçratmada bir transformatör işlevini görecek bu araç, ya küçük düşüren bir utanç vesilesi, ya da neredeyse her sokta kendini "mahkum" etmenin ciddiyetsiz bir örneği oluyorum.

İşin yürütülüşünde, sonuçta ortaya çıkan eksikler ve hataların, ya da devrimleşmede, komünistleşmede istenen hızda, istenilen noktada olmamanın nedenlerini ve aşma yöntemlerini bilince çıkarma yolundaki eleştirilerin asıl olarak dışımızdaki etkenlere bağlı olması egemen. Etkileyici olanla belirleyici olanı sık sık birbirine karıştırıyoruz. Günahlarımızı, kusur ve eksikliklerimizi dolaylı bir biçimde gözden iraksama gödüsü söz konusu olan. Geçmiş, dış etkenlere, geleceği idealize edilmiş, tıkr tıkr işleyen süreçlere bağlamak ne hayata, ne de bizim gerçekliğimize uygun düşer. Üstelik ağır toparın iç dinamiklere yöneltilmemesi, zorlu savaşlarda yenik düşmemize neden olur. Kendini gözleme, tanıma, eleştirme, kendi çiplak gerçekliğimizle cesaretle yüzyüze gelme konusunda en yetkili ağız biziz. Bunun için bilinçli bir çaba göstermeliyiz, kendimize karşı acımasız olmalı, dürüstçe hesaplaşmayı başarabilmeliyiz.

Özeleştiri yapmak, ders çıkarmak, bir daha hiç hata yapmayacağı zihniyete gelmez. Ama aynı türden hataları tekrarlamamak için belli bir yol alındığını gösterir. Aynı biçimde yapılan hatalar -diğer şeyler bir yana- kişinin kendisine olan güveni de sarsar. Eleştiri ve özeleştirinin işlevi, eleştirilenin gücünü kavradığımız zaman, kişinin komünistleşmede hatalarının yoldaşları tarafından açıkça eleştirilmesinin büyük öneminin de ayırıcıdır.

Yeni süreçte de en fazla tartışılacak, Konferans Raporu'nda en çok eleştirilecek diğer başka olgularla da beslenen teorik tartışma konusudur. İdeolojik-siyasi inşa, çizgiyi belirleme ve sürdürmesi, bu faaliyetlerde belli bir düzeyde başarılan çalışmalar komiteye yeni bir yoldaşın katılmasıyla da ilgili olacaktır. Örgütsel önderliğin düzeyinin yükseltilmesi, her kadronun her kadronun ideolojik-siyasi tartışmalarını etkin olarak kendini geliştirmesi, tartışmaların etkin olarak kendine olanaklıdır. Teorik gerilim tartışmalarını etkin olarak kendine sorumluluk yükleyen tartışmaların etkin olarak kendine olanaklıdır. Yeni bir sistem kuruyorsanız, tartışmaların etkin olarak kendine olanaklıdır.

zamanımızın çoğunluğu bu işlere gidiyordu. Ağır, yorucu, yıpratıcı bir işti. Fakat buna rağmen kendi gelişmemiz yönünde süreci yeterince zorlamadığımız da ortada. Baskının olmadığı zamanlarda -kimi zaman O/Ç 2 ayda bir yayınlanıyordu- oldukça boş zamanımız ve teorik çalışma yapma olanağımız vardı. Ama bu bilinçli bir çabayı gerektirir. Komite'nin özgül durumundan kaynaklanan, yoldaşların farklı görüş ve düşüncelerle karşı karşıya kalmamaları, örgütün başka bir alanının sorun ve açmazlarından uzak olmaları, sıkışmamaları, zorlanmamaları, örgütsel inşanın sorunlarından kendilerini azade görmeleri, yayınların okunmasının sıradan, mutad bir iş gibi algılanmasına yol açtı. Temel örgütsel yayınlarımızı bile gereken önem verilmedi, üzerinde eleştirel bir gözle durulmadı, çizgimizi kavrama amacıyla incelenmedi. Seçmecesi bir anlayışla O/Ç'nin kimi yazılarının okunduğu, kimilerinin es geçildiği dahi olmuştur.

Genelde örgütün bütünlüğün oturtmak zorunda olduğu organ ve eğitim çalışmasının düzenli, işlevli, sistemli hale getirilmesi bizim de gündemimizdedir. Eğitimsel çalışmanın hayat-tan, güncelden kopuk, rutin bir çalışma olmaktan çıkarılıp, geliştirici sonuçlarıyla hayatın her alanına müdahale edebilecek çok yönlü kadroların, giderek önderlerin yaratılmasında etkin bir silah haline getirilmesini başarmalıyız. Bu konuda en önemli görev, geçmişte olduğu gibi şimdi de asıl olarak komite sorumlusuna düşmektedir. Eksikleri belirlemek, daha hazırlıklı gitmek, görev gibi gelinen yerler olmaktan, sıkıcı monologlardan, öğretmen-öğrenci görüntüsünden, bitmez tükenmez vaazlardan kurtarıp; canlı, katılımcı tartışmaların yapıldığı, kolektivitinin zenginleştirici unsurlarının belirleyici olduğu bir alana çevirmeliyiz. Komite sorumlusunun söz konusu yükümlülükleri, diğer yoldaşların bundan azade olduklarını göstermez. Aksine, bireysel çabalarla beslenmeyip yalnızca eğitim çalışmasının yapıldığı toplantıların sınırlarıyla yetinilirse çok fazla yol alınmayacağı ve bunun eksikliklerimizi tamamlamaya yetmeyeceği açıktır.

Konferans Raporu'nda ifadesini bulan, başka bazı gelişmelerle açık bir biçimde ortaya çıkan ve bizim için uyarıcı olması gereken teorik geriliğimiz, çizgiye hakimiyetteki zaaflarımız, komitede tersine savrulmalar da yol açtı. Açıkça in-karcılığa varan, kendimizi hiçeştiren umutsuzluk ve kendine güvensizlik eğilimleri belirdi. Başka alanlarda görece hızlı bir gelişim gösteren yoldaşlarla yapılan tek yanlı kıyaslamalar sonunda yapılan vurgu yalnızca teorik geriliğe yüklenmeye başladı; teori-pratik bütünlüğü yitirildi (diğer şeyler bir yana Yunus yoldaşın gelişimi ve yiğitçe ölümü bu tezi geçersiz hale getirmeye yeter).

Aksaklıkların kaynağını tam olarak belirleyememek, farklı çalışma alanlarına ve kişilere sağlıklı olmayan misyonlar yüklemeye yol açar. Geriye dönüşlerle koşulları değiştiremez, zorlukların, olanaksızlıkların yalnızca alanımıza özgü olduğunu yineleyerek kendimizi kandıramayız. "Eğer şöyle olsaydı, böyle olurdu" şeklindeki bir yazıklaşma nesnel bir değerlendirmeden çok nostaljik bir kehanettir. Olayların bütünlüklü kavranmasından ziyade idealize edilmesine yol açar.

Kendi gelişimimize de bu kıstaslar içinde bakabilmeliyiz. Bir kutuptan diğerine savrulmadan, gerçekçi bir biçimde çözümlenerek, yetenek ve yetersizliklerimizi saptamada nesnel olmalıyız. Marpuç bizim elimizde; inancımızı, özgüvenimizi, içten gelişme arzumuzu, komünistleşme çabamızı yıkacak yanlara değil, hata ve zaafalarımıza vuralım! ■

(Bir komite raporundan)

YURTDIŞI ÖRGÜTLENMESİ

1) Komünist bir örgüt, savaşıma yeteneği daha yüksek ve daha esnek bir örgütlenme düzeyine ulaşmalı, mücadelenin farklı işlevlere sahip birçok cepheden yürütülmesi, daha geniş bir alanın kullanılması, kadrosal, maddi-teknik olanaklarını daha geliştirme yeteneğine sahip olmalıdır. Bu açıdan yurtdışı da, özgül yanları gözden kaçırılmadan yürütülmesi gereken, örgütsel faaliyetin bir alanıdır.

2) Geniş bir Türkiyeli emekçi kitlesinin ve devrimci unsurların varlığı bir örgütlenme faaliyetini gerektirir. Hedef kitlemiz, her kesimden ülkedeki mücadeleye duyarlı, devrimci bir dinamizm taşıyan unsurlar ve işçiler, ağırlıklı olarak genç kuşağıdır. Devrimci duyarlılığını yitirmiş, ülkeden kopmuş, müzmin mülteci unsurlardan uzak durulmalıdır. Yurtdışındaki Türkiyeli emekçilerin özgül sorunlarının çözümüne omuz verilmelidir; fakat bu "kalıcılığı" geliştirici bir anlayışla yürütülemez ve çalışmamızın merkezine konulamaz.

3) Yurtdışı, TİKB program ve taktiklerinin, devrim ve sosyalizm mücadelesinin kapsadığı bütün görevlerle yükümlüdür.

Enternasyonalist yükümlülüklerin artması, alanın özgül koşullarından gelme farklılıklar olmakla birlikte, çalışmaların bütününde, ülkedeki devrimci faaliyetin güçlendirilmesi perspektifine sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır. Amaç, bağımsız bir yurtdışı çalışması örgütlemek değildir; ülkedeki devrimci çalışmaya, TİKB'nin hedef ve yönelimlerine sıkı sıkıya bağlı bir rotanın izlenmesidir.

TİKB çeşitli oportünist örgütlerde görülen, tasfiyecilikle derinleşen "yurtdışı devrimciliği" diye bir statü tanımaz, şişkin bir yurtdışı örgütü oluşturulması düşüncesiyle bağdaşmaz.

4) TİKB faaliyetinin özü her yerde aynıdır. Yurtdışında da burjuva demokrasisine, yasalılığa yaslanan oportünizmle net bir ayırım çizgisi çekilerek mücadelenin gerektirdiği militan bir çizgi izlenmelidir.

Nesnel farklar olmakla birlikte bu alanı "cephe gerisi" ve "destek konumu" ile sınırlamak, birçok oportünist örgütün yaptığı gibi bunu subjektif alana da hakim kılmak, bilinç-kavrayış ve hedeflerde daralmaya, geri bir iklime boyun eğmeye, kadrosal gelişmede güdükleşmeye yol açar.

5) TİKB Türkiye koşulları içerisinde örgütlenir ve Türkiye devrimini örgütlenme amacını taşır. Her ülke komünistinin ve örgütünün ilk ve başta gelen enternasyonalist yükümlülüğünün ülke devrimini yapmak olduğu anlayışından hareket eder.

Üyelik ölçütleri ve bütün örgütsel normları bu temel düşünceye göre belirlenmiştir. Bu açıdan ülke içerisinde sınıf mücadelesi pratiğinden geçmemiş bu

alanda olumlu bir sınav vermemiş unsurlar için yurtdışında bir üyelik belirlenmesi yapılamaz.

6) Bulunulan ülkelerin, liberal-reformcu eğilimlere bireyselleşmenin gelişmesine sunduğu maddi koşullar -kapitalizmin güçlü merkezleri oluşu, burjuva demokrasinin hüküm sürmesi, yaşam koşullarının görece iyiliği vb.- örgütsel kıstaslarda daha dikkatli, değişim ve dönüşümü içeren bir çizgi izlenmesini gerektirir.

Güçlerimiz bunları dikkate alan, bu ülkelerin deneyimli burjuvazisinin akıllıca yürüttüğü denetim ve özümleme politikasına karşı sürekli bir mücadele yürütmeli, ülke içerisindeki mücadeleye çekici bir anlayışla eğitimleri sağlanmalıdır.

7) Örgüt tarafından gönderilmiş bir komite ya da temsilci olmadıkça, her ülkede ayrı ayrı ya da yeterlilik varsa bir ülkeler grubu için, örgüt normlarına en yakıntaraftarlardan bir yönetici komite oluşturulur.

Bu komite MK tarafından atanır; yönetimi, görevden alınması, üyelerinin değiştirilmesi MK'ca yapılır.

8) TİKB önderliği, 12 Eylül döneminde mülteciliğin tasfiyeciliğin genel ve yaygın bir biçimi olması nedeniyle ülke içerisinde kalma kararı almış, üyelerinin ülke dışına çıkışını yasaklamıştır.

MK'nın ülke içerisinde faaliyete fiilen önderlik etmesi her durumda vazgeçilmez bir koşuldur. Örgütün yapı ve işlerliğine sağlamlık ve esneklik kazandırmak, sürekliliği garanti altına almak için MK'dan ve diğer, az sayıda elemanını yurtdışında konumlandırabilir.

Bu durumda yurtdışı çalışması bu yoldaşlara bağlı olarak örgütlenir.

9) Yurtdışı çalışmasında burjuva demokrasisine yaslanılarak legal bir zemine dayanılması örgüt yapı ve ilişkilerini açığa çıkarıcı bir çalışmanın yürütülmesi çeşitli devrimci örgütlerde gözlemlenen bir durumdur. Ülkeyle ilişkiler, geliş gidişlerde darbeler alınmasına yol açan böylesi bir yapılanış ve çalışma tarzından uzak durulmalıdır.

Burjuva demokrasilerinde legal olanaklardan daha geniş ölçüde yararlanılır; şu gerçekler unutulmadan: a) En gelişmiş burjuva demokrasilerinde dah komünist örgütlenmenin temeli illegaldir; b) Yarı sömürge ülke devrimcilerinin emperyalist ülke demokrasilerinden eşit yararlanma hakları yoktur, daha yoğun kontrol altındadırlar; c) Kendi ülkelerinin siyasi polisinin sürekli izlemesi ile karşı karşıyadırlar.

Leninist örgütlenme ilkelerine, hücre temelinde örgütlenme ve gizlilik esasına bağlı kalınmalı, açık örgüt toplantıları yapılmamalıdır. ■

YARINA YÜRÜMEK

(Başaralı 19. sayfa)

büyük eksikliklerden birisi olarak görüyorum. Kendi hatamızda elde bulunmaları kavramamaktan kaynaklandı. Yakalanmadan önce (...) yoldaş bir kez -o da çok sınırlı- görmüştüm. (...) ve (...) daha çok arkadaş olarak tanıyordum. Ama (...) benim için TİKB'iydi. Diğer yoldaşları ya şöyle bir görmüştüm ya da hiç tanımıyordum. Tanıdıklarımıysa hiçbir çalışma yapmamıştık ortak olarak.

Emniyette daha çok kendimle ilgili sorularla karşılaştım. (...), (...), (...) yoldaşları, daha sonra da (...)yi tanıyip tanımadığımda düşümlendi bir süre sorgu. Ve öyle bir zaman geldi sadece (...)yi tanıdığımı kabul ettirmeye geldi olay. Tanımadığımı söyledim. Esas hatayı da burada yaptım. (...) TİKB'li olduğundan onun hakkında ifade vermemeliydim. Bense olayın dışındaydım, çünkü TİKB'li değildim. Artık sorgu (...)yi tanıyip tanımadığım dışında bir yere gitmiyordu. Kabul etmedikçe işkencenin şiddeti arttı. Tepki olarak adımı kabul etmemeyi kararlaştırdım (işin başında PKK'lı ya da TDKP'li olarak sorgulanmıştım. Şüphesiz uyandırmamak için üzerimde bulunan kimliği kabul ettim. Ama sonraki günlerde de adımı kabul etme çizgisinden ayrılmadım. Nasıl olsa biliyorlar diye düşünüyordum. Sorgu genel olarak adımı sormakla başladı ve ben de söylordim. Bu ad ile meşleğimden ileriye geçmiyordu. Hal olarak daha ileriye geçmemeye karar vermiştim). Ardından hiçbir şekilde konuşmamaya başladım. İlk olarak hastahane-neye götürüldüm. Açlık grevindeydim ve tutanakları imzalamıyordum. Su istediğimde grevi bırakmamı yoksa su vermeyeceklerini söylediler. Bundan böyle su verseler dahi içmeyeceğimi belirttim. Bir iki gün sonra olay (...)yi tanıma ya da adımı kabul etmekten çıkarak su içimne ve içmeye mücadelesine dönüştü. Sirtüstü yatıp birisi kamama oturuyor a kollarımı tutuyordu. Bir diğeri de kafamı oynatmamam için bazen yağı ile almına basıyor, bazen de kulaklarımdan bastırıp hareketimi tamamen engelliyordu. Artık iş kolaydı. Üçüncüsu bir eliyle burnumu tikiyor ve nefes almak için ağzımı açmamı bekliyordu. Dışlarını kenetliyor ve dudaklarını hafif aralayarak nefes alıyordum. Bir süre böyle devam etti ve su içmedim. Her su içirileme şansım işkenceyle son buldu. Su almadığım için hastahane de serum vermek istediler. Kabul etmedim. Asistan doktorlar nöbetçiymiş, epey yakınlık gördüm onlardan; polislerin (işkencecilerim) ısrarına rağmen serumu vermediler. Daha sonra başhekim geldi. Ona da açıklamada bulundum, serum almaya-çağımı söyledim. Beni ilgilile dinledi, sonra kapıyı açıp çıkarken "verin" dedi. Serumu taktılar bende hortumu çıkardım. İki ya da üç kez yinelenildi. Sonunda yine başhekim geldi, "bağlayın" deyip gitti. O andan sonra bağı kaldım yatağa ve serumu verdiler. Emniyete döndüğümüzde çorba çay filan getirirler. Reddettim. (...)yi gösterdiler, tanımadım. Bir ara kimliğimi de getirdiler, o da benimki değildi. Sonra bir aşkım papazını da işkencem de değışti. Bir süre sonra ise yine hastahane de kendime geldim, kolumdaysa serum vardı. Çıkarınca bu kez iki korumam birer kolumu tuttu.

Sorgu (...) konusunda düşümlenmişti. Onu tanıımıyordum. Onun beni tanımayacağına da inanıyordum. Beni kendisi için tanımayacağı, örgütü hiç düşünmiyordum ve aslında son günde artık tamamen silindi. Benim için değıil kendisi için direnecekti. Daha önce de onun beni tanıdığı bölünüm yapılmıştı. Ben de işin başından beri bir yüzleştirme istiyordum. Nasılsa beni tanımayacağı. Bu nedenle son kez onun beni tanıdığını söylediklerinde "doğru söylüyorsanız getirin, yüzleştirin" dedim. Getirebileceklerini hesaplamıştım. Hesaplamadığım beni tanıması olasılığıydı. Bunu hiç düşünmemiştim. İfadeyi redded-işimin temelinde (...)yi koruma güdüsü vardı. Ve onun kendisi içinde ifade vereceğini hiç tahmin etmemiştim. Yüzleřtirme yapı-baklarını düşünerek eğer getirilirse benim onu tanımadığımı anlaması için (...) denilen adam sen misin? Beni nereden tanıyorsun? Bana bildiri falan vermişsin, neden yalan söylüyorsun?" gibi sorular sorarak iyo veririm düşüncesindeydim. Sorularına "evet" yanıtını gelmesiyle zaten yanlış ve zayıf olan savunma hatlım tümüyle yerle bir oldu ve düşman her an biraz daha yüklenerek hiçbir nokta bırakmadı tutunacak. Çözülmenin bir başlangıcı var. Ama başladıktan sonra ne-rede duracağını, nasıl duracağını kestirmek çok zor. Freni patlamış kamyon ya da dümensiz gemiden farkını kalmıyor. Karaya oturmak, bir duvara toslamak kurtarır belki insanı, daha büyük kazalara da neden olabilir.

Burada çözüme nedeni olarak (...)yi göstermek değıil amacım. Söylediğim gibi ifade vermeden de ayrılmış olsaydım bu komünist anlamda bir direnme olmayacaktı. Yaşadığım bir gerçektir. Bundan çıkaracağım ders benim atlama tahtasını nasıl kullanacağımı belirleyecek (Ayrıca (...) yoldaşta da konu üzerinde epey konuştuk ve düşündük. Hemen hemen bana yakın bir ruh hali içinde olduğunum tahmin ediyorum, yaşadığımız süreç içerisinde hata ve eksiklerimizin benzer olduğu düşüncesindeyim). Ayrıca o olmasa dahi çözümlere çıkma olasılığı reel olarak sağlan çıkmadan daha fazlaydı. ■

(Bir Yoldaşın Raporundan)

Özellikle Bugün İhtiyacımız Olan Komünist Militan ve Önder Tipinin Seçkin Bir Örneğı

(Başaralı son sayfa)

Şubat 1979 İleri Militanlar Toplantısı, bu krize hihai noktayı koyduğumuz TİKB'nin Kuruluş Kongresi niteliğindedir. ISMAIL CÜNEYT, İMT'de çürüme ve dağılmayı savunan ve bunu genele yaymaya çalışan koordinasyonculuğun son temsilcisi durumundaki Aktan İnce'ye karşı kararlılıkla tavır alıp, açığa çıkarılmasında aktif rol oynayanlardan biriydi. Yoldaşlarının adıyla çağırıldıkları Stalin gibi oportünizme karşı derin bir sınıf kını ve devrimci uzlaşmazlık ruhuyla doluydu.

Bu toplantıda en genç üye olarak MK'ya seçildi. Siyasi Büroda görev aldı. MK çalışmalarına dinamizm kattı, siyasal-örgütsel çizgimizin geliştirilmesine katkıda bulundu.

ISMAIL CÜNEYT, özellikle bugün ihtiyacımız olan komünist militan ve önder tipini seçkin bir örneğidir. O, kriz ve atılım dönemlerinde; sınıf mücadelesinin sertleştigi koşullarda, oportünizmle kesin hesaplaşmalarda, her önemli dönemde bir profesyonel devrimci ve önderin nasıl davranması gerektiğini ortaya koymuştur. Mücadelenin ve örgütün ihtiyacı neyse büyük bir özveri ve enerjiyle ona ulaşmıştır. Sorun devrimci bir görevin yerine getirilmesi, örgütün önündeki bir engelin aşılması, bir boşluğun doldurulması ise ISMAIL CÜNEYT görev alıp özelliklerii geliştirerek bunu gerçekleştirmekte tereddütsüz davranmıştır. Eger sözkonusu olan iş, profesyonel devrimcilik geçmişinde o güne dek hiç çalışmadığı, bilmediği, özellikleri itibariyle uzak olduğu bir olan dahi olsa, ISMAIL bunu görev doğrultusunda çözümlenmiştir.

Örgütümüz kadro güçlerinin azlığını sıkıntısını her dönemde çektii; görevlerin daha geniş bir dağılımı bu nedenle çoğu kere istenilen düzeyde gerçekleştirilemiyordu. Kadrolarımız ve yönetici yoldaşlar çoğu zaman birkaç işi birlikte yürütmekle karşı karşıya kalıyorlardı. Sınıf mücadelesinin devingenliği içerisinde boşluk yaratmamak, kayıpların yerini doldurmak daha yüksek bir enerji ve nitelikleri gerektiriyordu. Buna duyulan ihtiyaç, yenilgi döneminin özelliğı gereğı kitleler ve devrimci kadrolarda akışın mücadeleye ve örgütlere doğru değıil onlardan uzaklaşma yönünde olduğu 12 Eylül sonrası koşullarda büyümüştü. Kayıplar hızlı ve çoktu. ISMAIL CÜNEYT'in belirttiğimiz bu seçkin niteliğinin çarpıcı bir şekilde ortaya çıkışını bu dönemde görmekteyiz. Osman'ın ölümü, Fatih ve MK'daki diğeri bazı yoldaşların yakalanmasından sonra MK görevlerinin önemli bir kısmını omuzlamıştı. İstanbul'daki örgüt çalışmasını yönetiyor, aynı zamanda o güne kadar yabancı olduğu askeri ve teknik işlerin sorumluluğunu üstlenmiş, birfil önderlik ediyordu.

ISMAIL CÜNEYT'in izlediğimiz-yaşamı ve sahip olduğu nitelikler, ancak devrim ve komünizm mücadelesine büyük bir özveriyle bağılı, yaşamını bütüyle davasına adanmış bir dava adamının, seçkin bir komünistin nitelikleridir. O'nun yaşamı gibi yiğit ölümü de faşist diktatörlüğe karşı bir tehdit ve saldırı, mücadeleye çağrıdır. ■

ÖZELLİKLE BUGÜN İHTİYACIMIZ OLAN KOMÜNİST MİLİTAN ve ÖNDER TİPİNİN SEÇKİN BİR ÖRNEĞİ

TIKB MK Üyesi ISMAIL CÜNEYT, 21 Aralık 1983 günü işkencecilerin eline geçti. İstanbul I. Şube'de kurşunlanarak öldürüldü. İşkenceci katiller, 24 Martta iki yoldaşıyla bir kartal gibi işlerine dalarak aralarından üçünü öldürdüğü Sefaköy'ün öcünü almak istediler. İşkenceciler, O'nu öldürerek Sefaköy'deki karabasandan, köpek gibi yalvarışlarının canlı tanığından kurtulmak istediler.

Kalbini çevreleyen kurşunlarla çekilmiş resmi, daha sonra, morallerini bozup çözmek için bazı komünistlere gösterildi. İşkenceciler yanıldılar. Ölerək ölümsüzlüßen bir komünistin adı, ancak direniş için bir ant olabilir.

Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan ISMAIL CÜNEYT, sefalet içinde geçen yaşamının dürtüsüyle, devrimci fikirlerle karıştığı lise-üniversite yıllarında bu düşüncelerin etkisine girerek mücadeleye atıldı. '73 yılından itibaren yeniden yükselmeye başlayan gençlik mücadelesi içerisinde kararlılığı, güvenilirliği ve militan niteliği ile tanındı. Yaşamını adadığı davaya derin bağlılığını genç bir devrimci olarak mücadeleye katıldığı, daha bu ilk yıllarda görürüz. Heriki yıllarda daha açık görülebileceği gibi, O'nun yaşamında kararsızlıklar, duruksama ve belirsizlikler yoktur. ISMAEL CÜNEYT'in burjuva düzenle maddi manevi bağlarını kopartarak canını devrime vermeye hazır bir profesyonel devrimci haline gelmesi hızlı bir gelişim çizgisi izler. Bazı insanlar sınıf kinleri, kararlılıkları, devrimci tutukları, çabuk gelişme tempoları ile çevresindekiler arasından sıyrılır, profesyonelleşme yolunu tutarlar. ISMAIL CÜNEYT 1975 yılı sonundan itibaren üniversiteyi terk ederek proletarya içerisinde devrimci çalışma yürütmek üzere İstanbul'a geldi. Yaşamının bundan sonraki süreci, sınıf mücadelesinin örsünde dövülerek çelikleşen, devrim ve sosyalizm mücadelesinin karmaşık yapısı içinde yolumdan şaşmadan ilerleyen bir profesyonel devrimcinin, bir komünist önderin yaşamıdır. Burada bu seçkin devrimci militan ve komünist önderin niteliklerinden bazılarına değineceğiz.

ISMAIL CÜNEYT '70'li yıllardaki genel devrimci kadro tipinin dışında farklı özellikleriyle sıvırlan bir komünistti. '75-80 yılları iükkenizde sınıf mücadelesinin hızlı geliştiği bir dönemdi. Yoğunlaşan pratik mücadele koşullarının yanı sıra örgütlerce eğitime gereken önemin verilmemesi ve kadrolarda da yaygın teoriye ilgisizlik eğilimi, mücadeleciler fakat teorik-siyasi düzeyi geri bir kadro tipi ortaya çıkarmıştı. ISMAIL CÜNEYT bu kuşaktan olmasına karşın, örgüt çalışmasını dar pratikçi bir anlayışla yürüten, sürekli okuyamamaktan yakınan, fakat mücadele görevlerini omuzlamamanın yanı sıra, gününü iyi pogramlamayan, boş zamanlarını atalet içinde geçiren yaygın devrimci tipinin aksine O, devrimci teori ile mücadele arasında bağı doğru kurabilen, örgütsel önderliği siyasal bir perspektifle yürütmenin gerekliliğini çok iyi kavramış seçkin bir devrimci militan tipi idi. Son derece yoğun örgütsel-pratik görevlerin içindeyken dahi, en küçük bir boy anında O'nu ML klasikleri okurken görebilirdiniz. Araştırmacı bir kişiliğe sahipti ve her fırsatta okurdu. Teoriyle son derece ilgili olmasına karşın hiçbir zaman bunu pratiği ihmalin, mücadele görevlerinden kaçmanın gerekçesi yapmamıştır.

Ülkemizde güçlü yerel devrimci örgütler ve yerel devrimci örgütlerin, mezkez komitesi ile bağlar koptuğu ya da bunalımlı dönemlerde, hareketin çizgisi doğrultusunda buldukları alanda mücadeleyi sürdürme geleneği gelişmiş değildir. 1978 yılında hareketimiz derin bir kriz yaşarken bundan en az etkilenen bölge, O'nun II Komitesi üyesi olarak çalıştığı Adana'ydı. Bunda ISMAIL CÜNEYT'in bağımsız insiyatifli kişiliği, gelişmekte olan hareketin temel yönelimini kavramış olması etkili. ISMAIL, kriz atlatılıncaya, düzenli bir merkezi çalışmaya başlayıncaya kadar oturup bekleyen, ne yapacağını şaşırın bir davranış içerisinde olmadı. Bulunduğu bölgedeki güçlerimizin canlılığını koruması, örgütün sınıf mücadelesi içerisindeki görevlerini omuzlaması için önderlik ederken, merkezi sorunlara da kafa yoruyor, hareketin krizi atlatması için çaba harcıyordu.

(Devamı arka sayfada)

